

STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH OOST INDIË.

EDWARD J. HIGGINS, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter.

JOHANNES W. DE GROOT, Kommandant.

35ste JAARGANG No. 8.

Internationaal Hoofdkwartier :
101 Queen Victoria Street, Londen E.C.

AUGUSTUS 1934.

Territoriaal Hoofdkwartier
voor Ned.-Oost-Indië: Javatraat 16, Bandoeng.

PRIJS 10 CENT.

„Gedenk aan uwen Schepper in de
dagen uwer jongelingschap.”
(Prediker 12 : 1).

Jeugd en ondeugend zijn gaan gewoonlijk samen. Kinderen, opgroeiende jongens en meisjes, jonge menschen van beide sekse vol levenslust en energie, vervuld met den geest van avontuur en onderneming en met een durf, die geen vrees kent, gaan als vanzelf sprekend soms een beetje te ver, zij willen meer bereiken dan wat mogelijk in en zonder erbij te denken, storten ze zich in gevaar, of, zonder eenige kwade bedoeling, maken ze gebruik van ongeoorloofde middelen om hun doel te bereiken.

Daartegenover ontdekt men jonge menschen met een zelfstandigen geest, ernstig, met een bepaald doel voor oogen, evenwichtig, gestadig voortgaande, geen raad vragende aan ouderen, want ze weten 't zelf veel beter. Zelfs al moeten ze bekennen, dat zij fouten begaan, hebben ze er geen spijt van, dat ze niet eerst om advies hebben gevraagd; ze leeren immers door hunne vergissingen en zullen nog meer onafhankelijk worden door de verkregen kennis.

Maar, wanneer deze geest van onafhankelijkheid zulke jonge menschen bezielt, die geen vaste beginselen hebben, dan vallen zij ten prooi aan sterke invloeden en machtige stroomingen, of zij worden overmeesterd en misleid.

* * *

Wij kunnen niet genoeg de aandacht vestigen op de noodzakelijkheid het kwade te onderdrukken bij de eerste ontdekking daarvan. Wij moeten in de kinderen een fijn gevoel doen ontwaken, dat hen het kwade doet onderscheiden van het goede en hun een afschuw geeft van de zonde, zelfs in het beginstadium, dat vaak zoo onschuldig lijkt.

Als men den misdadiger, die veroordeeld is tot levenslange gevangenisstraf of de doodstraf, vraagt, wat hem ertoe gebracht heeft zulk een vreeselijke zonde te begaan, dan gaat hij gewoonlijk jaren terug, tot verkeerde gewoonten, het verkeerd denken en handelen in zijn kinderjaren. De neiging tot het kwaaddoen was er jarenlang en uitte zich, wanneer de kans daartoe geboden werd.

Welk een belangrijk werk is het vormen van het karakter! Moeders, leeraars en opvoedsters kunnen niet te veel waarde daaraan hechten.

Bovenstaande tekst uit het Evangelie van Markus is het getuigenis van een goed jongmensch. Nu moeten we niet kleinzielig zijn en hem beschouwen als eigenwijs. De Meester vond dat ook niet. De sceptische, becristiseerende blik van menschen van middelbaren leeftijd (oudere menschen worden zachter in hun oordeel) op de zede der tegenwoordige jeugd is voor jonge menschen geen aansporing en helpt de jonge generatie niet. Daartegenover, hoe bezielend en opbeurend voor de jeugd is: een open hart en een verstandig, sympathiek begrip van hunne belangen.

JEUGD

door

Mevrouw Kommandant de Groot.

Zóó beschouwde Jezus den jongeman, die kwam vragen: „Wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?”

Het laat zich begrijpen, dat, vóór een intelligente, oprechte jongeman zoiets komt vragen aan een persoon, Wien hij hoogachting toedraagt, hij zelf een inwendigen strijd moet hebben doorgemaakt. Wij allen weten, hoeveel het ons kost anderen voor den eersten keer iets te vertellen van ons innerlijk leven. Over allerlei onderwerpen kunnen wij onze gedachten vrijuit bekendmaken, maar het is ons moeilijk aan de diepste gevoelens van ons hart uiting te geven.

Deze jongeman echter verlangde naar de zekerheid, dat hij het eeuwige leven mocht beërven; de gedachte daaraan hield hem 's nachts wakker, overdag dacht hij er voortdurend aan en toen de Meester kwam, tot Wien hij zich zoo aangetrokken gevoelde en Die zijn volkomen vertrouwen had, besloot hij Hem te gaan opzoeken.

Eerst moest hij wachten, want de Farizeërs hadden beslag gelegd op Jezus. Hem allerlei nuttelooze vragen stellende over echtscheiding. De jongeman wilde deze kans echter niet prijs geven

O, hoe diep gevoelde hij zijn nood! Er is hoop, wonderbare hoop voor allen, die dit gevoelen. Het is dan ook heerlijk het hart te kunnen ontsluiten en de nooden van de ziel bekend te maken, hetgeen onze jonge menschen veel meer behoorden te doen.

Laat ons een poosje bij hen vertoeven: den Heer Jezus en den jongeman, die rijk was in aardse bezittingen, terwijl hij den nood van zijn ziel uitspreekt: „Wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?”

Het antwoord van den Meester is: de vervulling van de wet van Mozes. De Heer wist wel, waarop gebouwd moest worden. Hier vinden wij een les voor allen, die geneigd zijn het streven naar morele goedheid als een hinderpaal te beschouwen voor het aannemen van verlossing door het geloof.

In het Evangelie van Jezus Christus wordt juist erg veel waarde gehecht aan het streven naar een goed leven. Zijn niet de daders van het Woord dichter bij het Koninkrijk Gods dan degenen, die zeggen: Heere, Heere, en doen den wil des Heeren niet?

Toen gesproken werd over de geboden Gods, kon de jongeman met een oprecht hart antwoorden, dat hij deze

„Al deze dingen heb ik onderhouden van mijne jonkheid af.”
(Markus 10 : 20).

veelbelovenden jongeman te winnen, hem een discipel, een apostel, een vruchtdrager in Zijn Koninkrijk te doen worden. Welk een machtigen invloed zou hij kunnen verspreiden onder de rijken en geleerden! Nu komt het woord dat beslissen zal, wat het resultaat zal zijn van deze heilige spanning:

„Eén ding ontbreekt u: ga heen, verkoop alles, wat gij hebt, en geef het den armen en gij zult eenen schat hebben in den hemel; en kom herwaarts, neem het kruis op, en volg Mij!”

Noch zijn goedheid, noch zijn rechtvaardigheid, noch zelfs zijn verlangen naar een heilig leven konden hem helpen om dien zegen te verkrijgen, waarnaar hij zocht; de prijs van volle overgave moest betaald worden.

Velen zijn er, die dichtbij het Koninkrijk zijn gekomen, doch buiten zijn gebleven. Mindere zaken dan groote bezittingen hebben hen teruggehouden. Dat ééne ding, dat hun ontbrak, eischte een te hoogen prijs.

De blik van hoopvolle, liefdevolle verwachting van den Meester maakte plaats voor een ernstige uitdrukking op Zijn gelaat, terwijl Hij Zich tot Zijne discipelen wendde met een opmerking, bevestigende, hetgeen Hij zoo juist gezien had: „Hoe moeilijk zullen de rijken het Koninkrijk der hemelen binnengaan.”

De Heiland was teleurgesteld, doch niet wanhopig.

De jongeman ging heen. Wat Jezus hem gezegd had, maakte hem verdrietig; verdrietig, niet boos; verdrietig, niet onverschillig; verdrietig over zichzelf. De Meester had gelijk in hetgeen Hij zeide, maar de jongeling voelde zich nog te sterk gebonden om te doen, wat Hij gebod.

Het Evangelie vertelt ons verder niets omtrent hem. Wij hebben niet het recht dit verhaal te sluiten, alsof het een hopeloos geval betreft. Er was een scheiding van twee wegen, die erg dicht bij elkaar gekomen waren. Des Heilands laatste woorden over deze moeilijke kwestie waren: „Bij de menschen is het onmogelijk, maar niet bij God; want alle dingen zijn mogelijk bij God.” (Markus 10 : 27).

Wij weten niet, of het verdriet van dezen jongeman hem bracht tot een gevoellooze onverschilligheid; eerder zou het hem hebben kunnen brengen tot een meer volkomen toewijding. Dit moeten wij laten rusten.

Maar gij, jongeman, jonge vrouw, kunt de beslissing nemen, waarnaar de Heiland in Zijn liefde zoo innig verlangde, toen Hij „hem aanziende, beminde.”

Het is aan ieder onzer zelf te beslissen en, zou 't ook te zwaar schijnen:

„Bij God zijn alle dingen mogelijk.”

Een groepje Officierskinderen.

Voorste rij: Sune Strandlund, Wiebe Palstra, Sverre Hiorth, Jan Ridsdel, Johny Steen, Willy Steen, Fokke Palstra, Finngeir Hiorth.

Achterste rij: Johan Hiorth, Mies Palstra, Brita Strandlund, Bertha Ridsdel, Ingrid Hiorth, Benny Steen, Frida Palstra, Loekie Palstra.

en bleef volgen, totdat hij eindelijk bij Jezus kwam en Hem vond, nu niet meer sprekende met de Farizeërs, maar omringd door een groepje kinderen, waarbij Hij Zich blijkbaar veel meer thuis voelde. Hij nam de kleintjes in Zijne armen, Hij omhelsde en zegende ze, Hij sprak vriendelijke woorden tot de moeders en toen de jongeman dit zag, kreeg hij moed om uit te spreken, wat in zijn hart leefde, temeer, toen hij Jezus hoorde zeggen:

„Zoo wie het koninkrijk Gods niet ontvangt gelijk een kindeken, die zal in hetzelfde geenszins ingaan.”

bewaard had van zijn jonkheid af. Het is, alsof wij tusschen de regels kunnen lezen: „Mijn vader en moeder hebben mij deze geleerd van mijn geboorte af, ik ben hun zoo veel schuldig, vooral mijn lieve moeder.” Wij zouden gaarne met haar kennismaken hebben, de moeder van den rijken jongeling, die opgroeide tot een jongeman met zulke schoone karaktereigenschappen.

* * *

„En Jezus hem aanziende, beminde hem.”

Welk een kans voor Zijn liefde, die de verlorenen deed zoeken, zulk een

1909

MAJOR B. MEIJER

25 jaar Officier van het
LEGER DES HEILS.

1934

Bij zijn 25-jarig jubileum als Officier van het Leger des Heils willen wij gaarne Majoor Meijer onze hartelijke gelukwensen aanbieden.

Met hem danken wij God, dat Hij hem al deze jaren gespaard heeft voor het werk in Zijn Koninkrijk.

De Majoor kan nu terugzien op 23 jaar dienst in Nederlandsch-Indië, waarvan vele jaren doorgebracht zijn in het werk onder de melaatschen, den arbeid, waaraan hij zich nu ook wijdt in zijn tegenwoordige aanstelling als beheerder van de Leproserie te Poeloe si Tjanang, Sumatra.

God zegene hem en Mevrouw Meijer en de kinderen, hen allen nog vele jaren voor elkander sparend en hen steeds meer tot zegen stellend.

Wij zijn blij het persoonlijk getuigenis van den Majoor hieraan toe te voegen.

„Loof den Heere, mijne ziel! en vergeet geene van Zijne weldaden.”

Ziehier, woorden, welke weerklink vinden ook in mijn hart bij de herinnering aan de voorbijgegangene jaren.

Inderdaad, de weldaden Gods zijn vele geweest en ze alle te herinneren, behoort tot het onmogelijke, maar vele hebben zich onuitwisbaar vastgelegd in mijn geheugen.

Vanaf het oogenblik, dat ik mijn eerste aanstelling in Holland ontving, voor Vlissingen, ondertekend door Kolonel Brouwer, toen Veldsecretaris, tot op vandaag, heeft God, in iedere aanstelling en werkkring, Zijn trouw,

liefde en almacht aan mij bewezen.

Er zijn moeilijke tijden geweest, zeer zeker, tijden ook van droefheid. Na als jong Kapitein naar Indië te zijn vertrokken, heb ik mijn moeder niet meer terug mogen zien; zij werd van ons weggenomen, juist een paar maanden, voordat we den eersten keer met verlof naar ons vaderland terug zouden keeren en het laat zich niet beschrijven, wat men voelt, wanneer men haar stoel en haar plaats ledig vindt. Daar zijn nog andere, zeer droevige omstandigheden geweest, maar altijd weer liet God zich niet onbetuigd, maar was nabij met Zijn hulp en Zijn vertroosting.

Tenslotte worden moeite en droefheid zoo klein in vergelijking met de groote vreugden, welke ons deel zijn, als we voor God mogen werken en anderen mogen zegenen en helpen, zielen mogen winnen voor Zijn Koninkrijk.

Dankbaar stemt mij ook het vertrouwen, dat ik steeds heb mogen genieten van mijn leiders; welk een spoorslag is dit voor mij geweest om mijn best te doen en het werk vooruit te brengen. Dan is daar de gemeenschap en de vriendschap van makkers, Officieren en Heilssoldaten; welk een heerlijke herinnering aan samen werken en samen worstelen als het om zielen en het heil der menschen gaat. En hoe dikwijls hebben we, bij al de ellende, welke we dikwijls te aanschouwen kregen: lijden door zonde, door ziekte, door armoede en wat al niet meer, toch ook mogen genieten van aangename en vreugdevolle ervaringen.

Na deze 25 jaren ben ik meer dan ooit met hart en ziel heilssoldaat en als ik mijn leven over kon doen, zou ik het een eer achten andermaal te mogen werken voor God in het Leger des Heils.

Bauke Meyer, Majoor.

VROUWEN UIT DEN BIJBEL

Een serie artikelen door
Mevrouw Lt. KOLONEL RIDSDDEL

II. DE VROUW VAN LOT.

Gen. 19 : 16—28.

Wij kennen noch haar naam, noch haar leeftijd, niets van haar verleden of van haar innerlijk leven, maar de Bijbel bericht ons aangaande haar twee zeer ernstige dingen, die ons ter waarschuwing kunnen dienen. Zij had gered kunnen worden, maar waar zij wel het middel der redding aanvaardde, zonder evenwel de voorwaarde ervan te vervullen, ging zij tenslotte toch verloren. Verloren, na gered te zijn geweest. Verloren door eigen schuld, waar gehoorzaamheid haar had kunnen redden.

God zond Zijne boden naar de schuldige stad om Lot en zijn gezin te waarschuwen, hen aansporende uit Sodom te gaan. Zonder twijfel zal Abraham's neef zich althans betrekkelijk rein hebben bewaard in het goddelooze Sodom; toch is het genade alleen, dat God hem waarschuwt en het heil biedt. Verdient had hij het geenszins.

Hij mocht kiezen; tevoren had hij voor zichzelf het beste uitgezocht, zoover het menselijk oog kon zien (Gen. 13 : 10-11). Nu wordt hij weer voor een keuze geplaatst; of algeheele afstand van alle aardse goederen, die hij gewonnen had en het leven redden, of het behoud dezer goederen, met gevaar van het leven te verliezen. Lot geloofde het woord der Engelen. Had hij getwijfeld, dan zou hij in Sodom gebleven zijn, maar hij vliedt met vrouw en twee dochters. Sodom verlatende, ontvangen zij dit bevel: Ziet niet achter U om en staat niet op deze gansche vlakte. Vluchten, zonder naar

iets terug te blikken, dat was de voorwaarde tot behoud.

Lot's vrouw had evenals haar man alles verlaten; ook zij was snel en moedig voortgeschreden naar de stad der ontkoming; maar helaas, haar geloof begint te wankelen en een noodlottige nieuwsgierigheid maakt zich van haar meester. Zij verlangt weer terug naar de verloren schatten; zij zag achterom en werd veranderd in een zoutpilaar (Gen. 19 : 28).

Onmiddellijk volgde de vreeselijke straf. Haar lichaam werd overdekt met een brandende laag van pek en zwavel en vormde door de afkoeling een vaste, harde massa, die opgericht staan bleef in deze vervloekte wildernis. Welk een verschrikkelijk beeld deze verwoesting van Sodom en Gomorra. Temidden van dans en spel overvallen door een vreeselijken dood! Gij, die dit leest, sla acht op deze boodschap en behoud U om Uws levenswil en als ge reeds de stad des verderfs ontvlucht zijt, laat dan de geschiedenis van Lot's vrouw U ter waarschuwing zijn. Immers het scheen, alsof zij gered was; zelf meende zij het en het was ook zoo en toch bereikte zij niet de stad der ontkoming en ging verloren, evenals de inwoners van Sodom.

Door de eeuwen heen is deze geschiedenis bewaard gebleven en Jezus zelf vermaant ons: Gedenk aan de vrouw van Lot; en: Niemand, die de hand aan den ploeg slaat en ziet naar hetgeen achter is, is bekwaam tot het Koninkrijk Gods.

ZOO is dan de lang verbeide avond eindelijk aangebroken. Straks zullen de Kadetten hun bestemming te hooren krijgen. Zal het de Minahasa, Midden-Celebes, Java of Sumatra zijn? Welk een spanning!

Om zeven uur precies betreden Kommandant en Mevrouw de Groot, vergezeld van hun staf, het platform van de Congres-zaal, die zich geheel met Heilssoldaten en belangstellende Leger-vrienden heeft gevuld.

Weldra vervullen de opgewekte klanken van een strijdlid het gebouw. Het Jongenshuis-muziekkorps begeleidt den zang; de trombones schetteren.

„Met U zien wij geen bezwaren,
En Uw werk gaat voort met spoed.

Zoo juicht het voort. De Kommandant-zelf enthousiast aanvurend, Kadetten en Heilssoldaten begeesterd, en de Leger-vrienden meegesleept door dien daverenden krijgsvang, tot ten slotte het geloof, dat reeds zeker is van de overwinning, zich uit in het verlangen:

„Maak ons vurige belijders,
Drijf terug de macht der hel;
Vorm soldaten, helden, strijders,
Maak het met Uw Leger wel!

Dat 't zijn volgers
Eens bij miljoenen tell'!”

Nu bidt Brigadier Lebbink om Gods zegen op deze bijeenkomst; op de uit te zenden Kadetten in het bijzonder. De vergadering knielt of neigt eerbiedig het hoofd. „.....Dat Uw Heilige Geest de jeugdige Kadet-Officieren bekwame tot de taak, die hun op de schouders gelegd zal worden. Amen.”

Kolonel Ridsdel laat de aanwezigen een tweede lied zingen. Onderwijl marcheeren de Kadetten de zaal bin-

DE UITZENDING DER KADETTEN
op Woensdag 27 Juni 1934.Samenkomst in de Congreszaal geleid door
KOMMANDANT EN MEVROUW DE GROOT.

nen en scharen zich op het platform, onder de banieren die ontplooid zijn. De achtergrond van het platform wordt gevormd door een groote kaart van den Oost-Indischen Archipel, waarop alle posten van het Leger des Heils zijn aangegeven.

De Kommandant spreekt. Hartelijk heet hij allen welkom, in het bijzonder de familie Mesdag, die spoedig Nederlandsch-Indië zal verlaten om zich voor goed in Nederland te vestigen. De Kommandant schetst het bijzonder doel van deze samenkomst en vertelt hoe 34 jongelui uit de verste hoeken van den Archipel te Bandoeng tezamen kwamen om in de Kweekschool te worden opgeleid tot Officier van het Leger des Heils. „Dank aan de Kweekschool-officieren, die van dag tot dag hun tijd gegeven hebben om deze jonge menschen gereed te maken voor hun taak. Dank aan de Staf-officieren, die op gezette tijden hun leerrijke lezingen hielden voor de Kadetten. En thans is de opleidingstijd, voor zoover het de Kweekschool betreft, voorbij en zullen zij in de praktijk van den Leger-arbeid geplaatst worden. Zij zijn volgelingen van Jezus en gaan uit om den medemensch te dienen. Wat zij nu in hooge mate zullen behoeven is doorzettingsvermogen.”

Vervolgens richt de Kommandant zich tot de Kadetten en spreekt tot hen naar aanleiding van de geschiedenis der genezing van den kreupele door Petrus en Johannes. „Uw Godsvetrouwen zal in daden worden omgezet. Houdt de Vlag van het Leger hoog. Houdt de beginselen hoog. Weest

Kadetten op huisbezoek.

rein en waar en trouw.” Ernstig omschrijft de Kommandant hun taak. „Alleen in den weg der gehoorzaamheid zal Uw blijdschap verzekerd zijn en Uw kracht vernieuwd worden. God zegene U allen!”

Nadat het Kweekschool-zangkoor een lied gezongen heeft krijgt Kapitein Brouwer het woord en vertelt van de lessen, die de Kadetten hebben ontvangen en van hun praktischen arbeid in de kampongs van Bandoeng.

Majoor Loois geeft daarna een interessante statistiek van de verrichtingen der Kadetten gedurende de negen maanden opleiding te Bandoeng. Zoo vertelt hij o.a., hoe meer dan 2000 Evangelieën verkocht werden, dat in 5751 huizen toegang verkregen werd voor huisbezoek, terwijl de Kadetten in meer dan duizend woningen konden bidden met en voor de bewoners ervan. De Majoor besluit met het uitspreken van den wensch, dat de jonge mannen en vrouwen die straks als

Kadet-Officieren zullen worden uitgezonden, ware zielenwinnaars mogen zijn.

Achtereenvolgens spreken een Kadet, afkomstig van Midden-Celebes, een Japanner, een Chinees, een Javaan en een Europeesch Kadet een persoonlijk woord van getuigenis. Wij gevoelen, dat deze jonge menschen het belang van de taak, die hun wacht, bevesten. Waar God hen ook leiden zal zullen zij gewillig en met vreugde volgen. Zij vertrouwen op Zijn genade en kracht, die hen ondersteunen zal.

Een voor een roept de Kommandant de Kadetten naar voren, bevordert hen tot den rang van Kadet-Luitenant en deelt hun de plaats mede, waarheen zij worden uitgezonden. Op de groote kaart van den Archipel gloeit, op de plaats die genoemd wordt, telkens een rood lichtje op.

De spanning breekt! Nu weten de Kadet-Luitenants hun bestemming. Voor sommigen is het Menado; voor anderen Kalawara, Krengseng of Ngawi. Weer een ander, die zich in gedachten reeds had voorbereid op een lange reis, wordt aangesteld om in Bandoeng II te assistieren! Wanneer de laatste Kadet is bevorderd en zijn aanstelling van den Kommandant heeft ontvangen breekt het plechtige moment aan, waarop de Kadet-Luitenants gezamenlijk aan den dienst van God in het Leger des Heils worden opgedragen.

Als daarna de vergadering den slotzang zingt, en de Kommandant den aanwezigen vraagt, wie zich aan Gods dienst wil wijden, en een plaats in de rangen van het Leger wil innemen, komen twee jonge mannen naar voren en knielen neer.

Met dank aan God en het vragen van Zijn onmisbaren Zegen wordt dit indrukwekkende samenzijn besloten.

P.

COMMISSIONER PEYRON zal een bijzondere verlossingscampagne leiden in

Zuid-Amerika Oost.

Onze lezers zullen er belang in stellen te vernemen, dat de Generaal schikkingen heeft getroffen, betreffende het leiden van een bijzondere verlossingscampagne door Commissioner Peyron in het Oostelijke Territorie van Zuid-Amerika.

De Commissioner is reeds zeventien jaren in bevel van den Leger des Heils arbeid in Frankrijk, waaronder ook België, als Sub-Territorie, is begrepen. Niet alleen heeft hij zichzelf vol ijver gegeven tot instandhouding van het werk, maar hij is begonnen een geweldigen vooruitgang te brengen, zoowel op geestelijk als op maatschappelijk gebied. Behalve een flink aantal korpsen, heeft de Commissioner de Cité de Refuge geopend, naast andere groote inrichtingen als: het Palais de la Femme, Young Men's Hostel en het Palais du Peuple.

Verleden jaar bezocht de Commissioner Fransch Guyana (het Duivels-eiland) en opende daar ons werk.

Het spreekt vanzelf, dat dit alles veel heeft geveerd van den tijd en de kracht van den Commissioner.

Ongeveer vóór twaalf maanden leed hij een groot verlies door den dood van Mevrouw Peyron, zijn levensgezellin gedurende veertig jaren. Op merkwaardige wijze heeft zijn gezondheid de spanning en zorg doorstaan, maar de Generaal acht een verandering van omgeving noodig, zal hij met zijn werk kunnen voortgaan; vandaar de bovenstaande schikking.

Deze campagne vordert een afwezigheid van zes of zeven weken, gedurende welken tijd de Chef-Secretaris, Lt.-Kolonel Allemand, verantwoordelijk zal zijn voor de zaken aangaande het Territorie. Tijdens het dragen van deze grootere verantwoordelijkheid zal de Chef-Secretaris de bekwame en waardevolle assistentie hebben van den Veld-Secretaris, den Financieel-Secretaris, de Divisie-Officieren, den Sub-Territoriaal-Leider van België en anderen.

Onze makkers in het Oostelijk Territorie van Zuid-Amerika, onder leiding van Lt.-Commissioner Carpenter, zullen verheugd zijn Commissioner Peyron in hun midden te hebben en zonder twijfel zal de campagne van grooten invloed zijn op den vooruitgang van het werk in bovengenoemd arbeidsveld.

NIEUWE KADET-OFFICIEREN VERWELKOMD IN MIDDEN-CELEBES.

Gezegende bijeenkomsten onder leiding van Lt.-Kolonel Brouwer.

Met verwachting werd uitgezien in Donggala, op den 9den Juli j.l. naar het oogenblik waarop de K.P.M.-stoomer zou binnenkomen om daar te ontschepen een vijftiental nieuwe Kadet-Officieren, die aangesteld waren om te arbeiden in d. Midden-Celebes-Divisie. Lt.-Kolonel Brouwer, die de nieuwe Officieren begeleidde werd eveneens met ongeduld verwacht en een hartelijk Halleluja steeg op, zoowel uit den mond der komers als der afhalers, toen zij elkander in het oog kregen. Na de gebruikelijke drukte van ontscheping werd spoedig van Donggala vertrokken naar Kalawara, waar des avonds een welkomst-meeting werd gehouden voor de nieuwe makkers-Officieren en voor den Kolonel. Opgewekt klonken de tonen van het Kolonie-muziekkorps toen de Officieren door den Kolonel begeleid de zaal betraden. Na geloovig gebed en een korte inleiding, waarbij de Kolonel en de nieuwe Officieren hartelijk begroet werden, volgde een lied van de Kadet-Officieren, waaruit het verlangen duidelijk sprak om te gaan teneinde maaiers te zijn op de oogstvelden der eeuwigheid. De aankondiging van de plaatsen, waar de Officieren werkzaam gesteld zouden worden, werd met veel genoegen aangehoord.

Daar volgde de toespraak van den Kolonel naar aanleiding van de zending der zeventig discipelen door den Heer en de diepe waarheden door den Kolonel naar voren gebracht deden ons allen goed en wij vernieuwden het voornemen om den Heer getrouw te volgen in de uitvoering van onze taak. Met dank aan den Heer werd de bijeenkomst gesloten.

D. R.

(Vervolg in Sept. S. K.).

Zeer getroffen zijn we allen door het feit, dat in zulk een korten tijd twee leden zijn weggenomen uit den huiselijken kring van vier die zoo innig aan elkander verbonden waren.

WACHTWOORDEN VAN EEN CHRISTEN.

VOOR HET LEVEN VAN IEDEREN DAG.

In den Nacht.

DE dag met het werk, dat God mij te doen gaf, is voorbij en nu heeft Hij mij den nacht gegeven, vredig en schoon, om uit te rusten. Daarom wil ik mij met lichaam en ziel toevertrouwen aan Zijn liefhebbende, teedere zorg tijdens het mysterie van den slaap.

Ik ben Gods kind. Gelijk bij vloed de oceanus iedere baai of iederen inham vult, zoo kunnen kracht en liefde en vrede mijn leven tot overvloeiens toe vullen, terwijl ik vredig rust in Hem. Omdat ik Gods kind ben, wil ik in Hem blijven, kalm, vredig, geduldig, moedig, vol liefde, met vertrouwen en volkomen zelfbeheersching.

In den Morgen.

Dezen ganschen dag wil ik Gods kind zijn. Zijn liefde omringt mij. Rondom mij zijn de eeuwige armen. Ik wil eerlijk en waar zijn, bij al wat er in het leven gebeurt en ik geloof, dat degenen, die God liefhebben, alle dingen mede werken ten goede. Ik wil mij verheffen boven alle bezorgdheid, gemelijkheid, vrees en haat en leven in een atmosfeer van geestelijke klaarheid.

Mijn leven is niet afgescheiden van het leven van God en hetgeen Goddelijk in mij is, kan nooit mislukken, noch vernietigd worden. Bij al wat komt, zullen Gods liefde en wijsheid nabij zijn, om mij te versterken en te schragen.

Op den Dag.

Dezelfde God, Die de boomen leert om schoon en slank op te groeien, Die de vogels inspireert tot het bouwen van nesten en door het mysterie van het instinct al wat leeft zijn eigen weg doet gaan, is ook tegenwoordig in mijn leven, mij aanmanend om waar en eerlijk, standvastig en onbevreesd te zijn. Mijn leven is niet geïsoleerd en eenzaam. Gods kracht en wijsheid bewegen er zich doorheen.

Daarom wil ik moedig voortgaan als Zijn kind. Hij heeft gezegd: „Ik zal u nooit begeven, noch verlaten,” en: „Gelijk de dag, alzoo zal uw kracht zijn,” en ik wil vertrouwen op Zijn Woord.

* * *

„Zink weg in de diepte van Gods liefde, mijn ziel, zink weg!” Ikzelf ben niet mijn lichaam, mijn lichaam is slechts het omhulsel, waarin ik woon. Het werkelijke in mij is: mijn geestelijk leven. Zoolang ik eerlijk en waar ben, en betrouw op God, zoolang is mijn ziel buiten het bereik van allen tegenspoed. Geen lichamelijke ziekte of geldelijke zorg kan het werkelijke en eeuwige „mijzelf” raken. Omdat ik Gods kind ben, kan ik al wat in het dagelijksche werk komt, moedig en rustig tegemoet treden. Mijn leven is met Christus, verborgen in God. In Hem leef ik en beweeg ik mij en besta ik.

* * *

Ik wil vandaag zoo min mogelijk aan mijzelf denken en mijn geest concentreeren op mijn werk, mijn vrienden, degenen, die ik helpen kan en op God. Ik wil noodelooze bezorgdheid en angst voor mijn toekomst van mij afwerpen door te probeeren, God waardig te dienen, op dit uur en op dezen dag. Ik werk niet voor menschen of voor geld, maar voor God, Die de Meester van het heelal is en Wiens belooning zeker is.

ALBERT W. PALMER.

Z. K. H. PRINS HENDRIK. †

„Wie had den 27sten Maart kunnen vermoeden, dat nu weer de deuren van den grafkelder zich zouden ontsluiten, om den zoo vroeg ontslapen Prins der Nederlanden te ontvangen.”

Terwijl wij door de Radio naar deze woorden luisterden, uitgesproken door den Hofprediker, Professor Dr. H. Th. Obbink, was het, alsof wij duizenden luisteraars daarop hoorden reageren met de woorden: „Neen, zoo iets had niemand kunnen vermoeden.”

Welk een diepe ontroering ging door Indië heen toen het bericht ontvangen werd.

Met innige deelneming dachten wij aan onze geëerbiedigde Koningin en Haar Dochter, die zooveel leed treft, door het heengaan van twee geliefden.

* * *

In zijn rede tijdens de herdenking te Buitenzorg van het overlijden van Z. K. H. Prins Hendrik zeide Zijne Excellentie, de Gouverneur-Generaal o.a. het volgende:

„De omstandigheden zijn voor Haar beiden wel zéér droef; de kleine kring, die zoo kort geleden een gevoelig verlies leed, wordt thans weer ernstig getroffen. Hare Majesteit heeft dit nieuwe leed te dragen, terwijl de vervulling van Haar hooge taak ongekende moeilijkheden biedt; en de Prinses werpen deze smartelijke verliezen een donkere schaduw op de jaren van Haar jeugd, welke wij zoo gaarne zonnig en gelukkig zouden zien.”

* * *

De Kommandant was op reis naar Soerabaia, toen het bericht hem werd van het overlijden van den Prins Gemaal, Prins Hendrik der Nederlanden.

Namens het Leger des Heils zond de Kommandant onmiddellijk aan den Landvoogd een telegram van deelneming en in de samenkomst door den Kommandant gehouden werd in het bijzonder gebeden voor H. M. de Koningin en H. K. H. Prinses Juliana, dat God Haar schenke de troost en de kracht, die Hij alleen geven kan.

Wij buigen het hoofd voor den Almachtigen God en zeggen: „Uw wil geschiede” en terwijl onze bede opstijgt voor Haar, Die door diepe smart heen gaan, zijn wij er van verzekerd dat God, de eeuwige God, Zijn beschermende Hand over Haar uitstrekt en Haar verder voort zal leiden.

God onze hulp in ouden tijd,

Hoop onzer toekomst nu.

Dat in den storm ons hart altijd
Een schuilplaats vinde in U.

EEN OPROEP TOT GEBED VAN DEN GENERAAL AAN OFFICIEREN EN SOLDATEN OVER HET ROND DER AARDE.

Mijn geliefde Makkers,

Het moet U niet bevreemden, dat ik op dit gewichtige tijdstip in de geschiedenis van het Leger des Heils een oproep doe om ons gezamenlijk te vereenigen in gebed. Het is geloof ik juist, wat gij van mij zoudt wenschen en verwachten.

Dat Heilssoldaten weten hoe te bidden is een feit, waarover nog nooit geredetwist is. Het gebed was het geheim van hun geestelijke kracht en overwinning in de eerste woelige dagen van den Stichter; het is het geheim van onzen tegenwoordigen groei en de hedendaagsche zegepralen, en wij moeten bidden zonder ophouden en iedere gelegenheid benutten om God onze wenschen bekend te maken, waar zij Zijn Koninkrijk betreffen.

Ook in de geschiedenis van Gods volk en Zijn Koninkrijk zijn immer tijden geweest, die op een zeer bijzondere wijze een neerknielen bij den Troon der Genade noodzakelijk maakten om te pleiten voor die wijsheid en leiding, welke slechts van boven komen. Dit is in het geheel geen nieuwe ervaring in den voortgang van het Leger vanaf de eerste dagen in Oost-Londen tot zijn tegenwoordige, over de gansche wereld ge-eerde positie. Sommige onzer kunnen zich geheele nachten herinneren, die zij op deze wijze doorbrachten en waar de vensteren des hemels zich openden met beloften van zegeningen en verzekeringen van triomf.

Nog eens weer heeft onze, door God in het leven geroepen, Organisatie een stadium bereikt in haar bestaan, niet van crisis, maar van ontwikkeling, waarin mij een korten stilstand om op God te wachten, op de wijze, welke ik heb aangeduid, zeer wenschelijk toeschijnt.

Dat is de reden, waarom ik mij gedwongen gevoel het geheele Leger des Heils — iederen Officier, iederen Soldaat (alsook iederen vriend, die zich met ons wenscht te vereenigen) — te

verzoeken, zich gedurende twee uren op Donderdag, 23 Augustus a.s. van 8 — 10 uur n.m., te wijden aan het gebed inzake de volgende speciale onderwerpen:

I.

DAT de zegen van den Almachtige rusten moge op den Hoogen Raad, die op het punt staat te vergaderen en op deszelfs werkzaamheden en dat de Officiëren, die den belangrijken plicht hebben te vervullen van het verkiezen van een nieuwen Generaal, toegerust mogen zijn met al wat vereischt wordt om zich zoo goed mogelijk te kwijten van de zware verantwoordelijkheid, welke op hun schouders is gelegd. Ik vertrouw er volkomen op, dat deze Officiëren met hart en ziel de hoogste belangen van Gods Koninkrijk en den waarachtigen voortgang van de Organisatie, waarin zij zelve Leiders zijn, zullen zoeken; daarvoor mogen wij in alle nederigheid de hulp van den Heiligen Geest verwachten, Wiens bijzondere taak het is te Inspireeren en te Leiden.

II.

DAT, in al wat gezegd en gedaan wordt met betrekking tot het leiderschap, de Legergeest onverzwakt in iederen rang en in ieder onderdeel gehandhaafd moge worden. In het kort zou ik wenschen, dat mijn makkers in hun eigen leven den geest van Christus aan alle menschen zouden openbaren. Wanneer wij bidden om een doop van dien schoonen, onzelfzuchtigen, lieflijken Geest, zullen wij niet falen.

III.

DAT dit begin van een nieuwe periode in het leven en werken van het Leger vergezeld moge gaan van een machtige, godsdienstige opleving, zoowel van binnen als naar buiten uit. Ik dank God voor de teekenen, die er op wijzen, dat de wereld aan het begin staat van een hernieuwde openbaring aangaande Hem en Zijn Zoon Jezus Christus, Dien Hij tot haar Verlosser

en Bevrijder gezonden heeft.

Laat ons zoo'n wondervolle gelegenheid aangrijpen en vasthouden aan de Goddelijke middelen en beloften, ten-einde een wijd-vertakte geestelijke ontwakning tot stand te brengen!

IV.

Vurige smeekbeden met betrekking tot de duistere plaatsen der aarde. Bidt, dat het Leger moge worden: opnieuw beziel, toegerust en gereed een groot aandeel te nemen, den weldadigen invloed van Christus brengend naar „de uiterste deelen der aarde”, die Hij, volgens ons eigen getuigenis, voor ons bestemd heeft.

V.

Dankzeggingen behoorden een zeer voorname plaats in de „Twee Uren” in te nemen. Onze harten behoorden over te vloeien van dank aan God: voor Zijn onfeilbare goedheid en genade aan ons geliefd Leger bewezen, de eensgezindheid, welke in de rangen heerscht, de heerlijke voorrechten, waarin wij ons verheugen, de overwinningen van het verleden en de schitterende vooruitzichten van het heden en de toekomst.

Dit, mijne makkers, zijn enkele voorname punten, die ik mijn gedachten heb. Denkt er aan, dat een biddend Leger van onzegbaren zegen kan zijn, zoowel voor de Organisatie zelf als voor de gansche wereld in haar zorg en verdriet.

Tot de kameraden, die op den gezetten dag en het aangewezen uur van dezen bidstond van huis en Korps verwijderd zijn, zou ik willen zeggen: Gaat, indien mogelijk, op Uw knieën, waar gij zijt, zoodat wij als één geheel in den Geest vergaderd zullen zijn om den Troon der Genade, waar „Jezus verlangt ons gebed te beantwoorden!”

God zegene U nu en altijd.

Uw U toegenegen,

(w.g.) EDWARD J. HIGGINS.

Generaal en Mevrouw Higgins

BOODSCHAP VAN DE

B. zijn

Waarde makkers en vrienden,

Mijn plicht als lid van den Hoogen Raad Hoofdkwartier, waar ik mijn stem van een nieuwen Generaal. Dit betekende twee maanden en drie weken afwezigten zeerste spijt, daar verschillende be-

Tegelijkertijd gevoel ik op Uw afwezigten nu voor eenigen tijd de volle verantwoordelijkheid in dit Territorie op de schouders van den zekere zult U hem in alle opzichten Bandoeng blijven en zich op de hoogste wijze in het Territorie.

Met dankbaarheid blik ik terug op de Gewesten heb doorgebracht. Ik ben erg van saamhoorigheid, die ons in staat stelt te streven. Waar God ons kracht geeft dat onze nuttigheid in de toekomst zal trouw blijven.

Persoonlijk dank ik U voor den se den dag, waarop de Generaal mij het te lande in handen gaf. Als ik zie dat ons in staat stelde, geloof ik dat God die menscheijk en onvolmaakt is, zal bekwamen nog grotere dingen te doen.

In gedachten heb ik ons werk in passeeren. De Minahasa rapporteert een Celebes verrichten onze Officiëren gelyk Te Makassar voorziet ons Ziekenhuis grenspalen verzet door het openen der slachtoffers. Het Reclasserings-doorgang monument van hetgeen gedaan wordt. In de zeven kinder- en meisjeshuizen steeds zegenrijke arbeid verricht. Het zeng voor God is gewonnen, stemt in wordt een keurige, nieuwe bijeenkomst geschiedt ook te Medan, voor een nieuw

Het werk heeft zich dermate uitgebreid, dat een aantal nieuwe Officiëren te kunnen bezetten.

Gaarne wil ik besluiten met een medewerking en steun, die de Regeering bij voortdurende schenkt en waardoor te zetten.

Houdt de Vlag hoog!

Moge God U

St

DEZE samenkomst, die gehouden werd in de Congreszaal, stond onder leiding van den Chef-Secretaris, Lt.-Kolonel D. Ridsdel, en kon in alle opzichten welgeslaagd genoemd worden.

Onder de talrijke belangstellenden was ook Assistent-Resident Sonneveldt aanwezig, die Resident Tydeman vertegenwoordigde. Deze laatste kon n.l. wegens een lichte operatie niet komen.

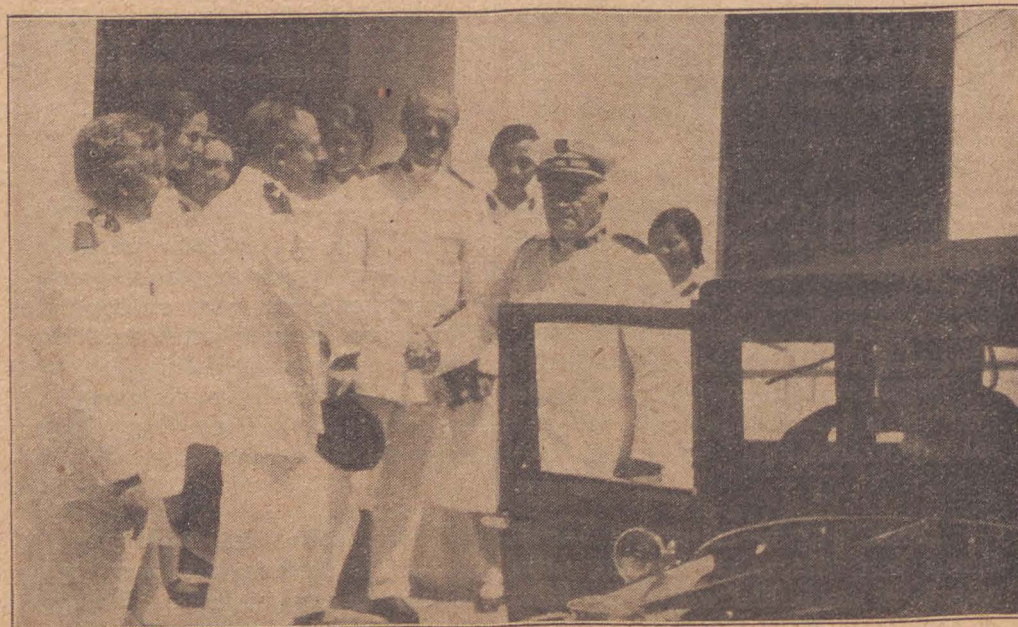
Dan waren er ook de Burgemeester, de Regent, de Patih, eenige leden van de Rotary-club, e.a., velen van hun dames vergezeld.

Gezamenlijk werd een lied gezongen, waarna Brigadier Palstra Gods zegen afsmeekte voor deze bijeenkomst en ook voor een voorspoedige reis voor den Kommandant.

Kapitein Palstra las een Bijbelgedeelte voor, waarna Kommandant de Groot de aanwezigen welkom heette, in het bijzonder Burgemeester Wesselink, dien hij reeds kende uit Medan en die zich bereid verklaarde, op dezen avond een inleidend woord te spreken.

De Burgemeester getuigde van zijn groote waardeering voor den arbeid van het Leger des Heils in het algemeen en het werk van Kommandant en Mevrouw de Groot in het bijzonder. Hij vertelde van de werkzaamheden van het Leger in Medan, van de oprichting van het Tehuis voor werklozen aldaar, van zijn bezoek aan de Leprosierie Poeloe si Tjanang, gelegen tusschen Medan en Belawan, vanwaar spreker min of meer ontdaan door zooveel menscheijke ellende vandaan

AFSCHEIDSSAMENKOMST TE BANDOENG VAN KOMMANDANT DE GROOT

De Kommandant neemt afscheid van den Hoofdkwartierstaf.

kwam. Daar wordt mooi, belangeloos werk verricht. Dit is het Christendom van de daad, immers is één der grondbeginselen der Christelijke leer, de barmhartigheid.

Spreker eindigde zijn hartelijke toespraak met woorden van hulde aan het Leger des Heils, en speciaal aan Kommandant en Mevrouw de Groot voor al het werk door hun verricht in het belang van Nederlandsch-Indië.

Het kinderkoor zong een mooi afscheidslied: „God behoede U”.

Het spreekt vanzelf, dat ook Mevrouw de Groot in de gelegenheid werd

gesteld eenige woorden te zeggen. Wat haar altijd weer trof was het geweldige doorzettingsvermogen van den Kommandant, die niet licht het zich ten doelgestelde, opgaf. Zij was blij, dat Kommandant de Groot op zijn reis, tenminste aan boord, 3 weken rust zou hebben, doch of de Kommandant thuis was of niet, het Leger zou den arbeid voortzetten met even groote toewijding, uit liefde tot God. Spreekster zegde dank voor de groote belangstelling en voor de toegezonden bloemen.

De Chef-Secretaris, Lt.-Kolonel Ridsdel bracht namens alle Officiëren

en Heilssoldaten een hartelijke afscheidsgroet aan den Kommandant nu deze als lid van den Hoogen Raad op het punt stond naar Europa te vertrekken. Wij bewonderen zeide hij: de energie van onzen Leider, die onvermoeid is gebleven gedurende 45 jaren diensttijd als Officier en wenschen hem een goede reis toe en bidden Gods zegen over alles in verband met de taak van den Hoogen Raad, n.l. de verkiezing van den nieuwen Generaal.

Wij zullen trachten het werk getrouw en ijverig voort te zetten en onze verantwoordelijkheid te dragen.

Het Moederschap, dat God verheerlijkt.

„Verlaat de wet uwer Moeder niet:
als gij wandelt, zal dat u geleiden;
als gij nederligt, zal het over u de wacht houden;
als gij wakker wordt, zal het met u spreken.

(Spreuken 6:20, 22).

DOOR MEVROUW GENERAAL HIGGINS.

IEMAND heeft eens gezegd: „Indien ik slechts als een moeder kon zijn voor de wereld, dan zou ik haar kunnen redden.”

Moeder! Welk een schoon woord! Welk een beteekenis heeft het niet: liefde, onvermoeide toewijding, zelfopoffering, dienstbaarheid! In onze wereld kunnen wij zelfs niet de waarde van één goede moeder schatten; den invloed, dien zij uitoefent, de kracht, de opgeruimdheid, de gezelligheid, die zij vertegenwoordigt.

Zoo vaak is mij, tijdens mijn loopbaan, het voorrecht te beurt gevallen sympathie te betoonen aan degenen, die hun moeder verloren hadden. Hoe werd mijn hart geroerd, wanneer ik dezulken schreef! En de brieven, die ik terug kreeg, spraken: van de leegte in het leven gelaten, het verlies, het hartzeer, het verlangen, aantoonende, dat niets in het leven werkelijk de liefde eener moeder kan vervangen.

Zeer dikwijls hooren wij van groote mannen, die verklaren, hoeveel zij verschuldigd zijn aan de verstandige, liefderijke, teedere bescherming van hun moeders. Een van deze geschiedenissen, die mij niet weinig beïnvloedt, is die van een groot redenaar en staatsman, die, op 't hoogtepunt van zijn loopbaan, tot 't besef kwam, dat er iets uit zijn leven was heengegaan. Er was een leegte, een gemis aan zekere eigenschap, die hij, naar zijn gevoelen, hoe dan ook moest terugkrijgen.

Op een morgen deelde hij zijn vrienden mede, dat hij voor een paar dagen weg zou gaan. Hij sloot zijn kantoor en keerde terug naar het landhuis, voor een kort bezoek aan zijn oude moeder.

Aan het einde van den eersten dag, toen de schaduwen begonnen te vallen en allengs dieper werden, zeide hij tot haar: „Er is iets uit mijn leven verloren gegaan, moeder en ik ben tot u gekomen om het terug te vinden. Ik wil, dat u mij weer een jongen doet zijn. Ik verlang er naar om mijn gebeden aan uw knieën op te zeggen. Ik wil zoo graag, dat u mij goeden nacht kust, zooals ge deedt, toen ik een kind was.”

En aan moeders knieën zeide hij het gebedje op, dat zij hem in zijn kinderjaren geleerd had.

Groot als deze man was in de rhetorie, was hij nooit zoo welsprekend, als toen hij, in den bloei zijner jaren, neerknielde bij die heilige plaats en dat gebed herhaalde.

Hoevelen zullen er zijn, ook nu, die noodzakelijk weer terug behooren te keeren tot hun kindsheid en 't eenvoudige geloof en die idealen, welke hun onderwezen werden in die vroegere jaren!

Laatst hoorde ik van een verbitterde moeder, die uitriep: „Wel, alles in mijn leven is juist tegen mij!” Zij was uitgeput, terneergedrukt, hoe 't ook zij, ze zag de dingen anders dan ze waren.

Zij deed mij denken aan een vriendin, die eens een schilderijmuseum bezocht en lang bleef staan voor een stuk, het werk van een der groote meesters, dat een storm voorstelde.

Een oogenblik keek ze er naar, niet-begrijpend, zich verwonderend, wat dat alles beduidde.

Toen zeide iemand, die in haar nabijheid stond: „Ik vrees, dat gij het licht op den heuvel niet in 't zicht krijgt, als ge daar staat.” Waarlijk, door naar een ander gedeelte van de kamer te gaan, kreeg 't schilderij een ander aanzien; zij kon de geheele stormscène aanschouwen, verhelderd

door een wondervol licht, dat van boven af viel.

Dit, zoo dacht ik, was, wat onze bedrukte moeder noodig had, een nieuw standpunt, vanwaar uit ze het juiste uitzicht zou krijgen.

Beste moeder, misschien staat gij tegenover één van 's levens stormen. Indien dat zoo is, sta dan zóó, dat gij Gods barmhartigheden, vertroosting en zegeningen kunt zien tegen den zwarten achtergrond van zorg.

Er zijn lieve moeders, die met groote moeite rondkomen.

Wanneer „de wijn op is”, zooals het in de meeste huizen heel vaak gebeurt, dan hoop ik, dat ge werkelijk de tegenwoordigheid beseft van Eén, die de dingen, welke net zoo gewoon zijn als water, van ons overnemen en veranderen kan in 't allerbeste. Het water en de watervaten zijn nog altijd dezelfde oude, alledaagsche dingen, maar het is de tegenwoordigheid van Jezus, die alles anders maakt.

Zeer natuurlijk keeren mijn gedachten hier tot Maria, de grootste Moeder der wereld, als het ideaal van Moederschap; eveneens denk ik aan alle Le-

haar hart.” Welke dingen? Wel, ik ben niet van plan door die deur te spieden; toch denk ik enkele dingen te weten, die in Maria's hart bewaard zouden kunnen zijn. Want ze zijn ook in mijn hart, ze zijn in Uw hart. Het Moederhart blijft een schatkamer, waarin alles opgeborgen wordt, wat alleen ons bekend is.

1. Heimelijke verwachtingen. Jaren tevoren verwachtingen gekoesterd voor de jongens, die zich vermaken met speelgoed, voor het kleine meisje met haar pop.
2. Stille gebeden. Verlangens, alleen bekend bij God, alleen voor Zijn gehoor bestemd.
3. Geheime vrees en bezorgdheid. Wie heeft niet gedeeld in den angst, die verbonden is aan het Moeder zijn.

Ik denk aan Maria, als zij Jezus zoekt in den Tempel; Maria op den dag wanneer haar Zoon vraagt: „Wie is mijn Moeder?”

* * *

Vele jaren geleden vond een eenvoudige opdrachtdienst plaats in

Moedernaam,
u uit te kunnen spreken,
Wat gabe Gods,
nooit hoog genoeg geschat,
Want is het niet aan ieder
kind gebleken,
Dat Moederliefde
nimmer grenzen had?

Dank Moeder, dank
voor al uw trouwe zorgen,
Zoo onvermoeid steeds
aan ons heil gewijd,
Wanneer w'ontwaken op
dien grooten morgen,
Dan danken w'u in
eeuw'ge zaligheid. . . . ::

germoeders, die zoo wonderbaar aan haar verbonden zijn door gelijke gaven van hart en geest. Een der schoonste dingen met betrekking tot Maria is, dat zij de deur van den Tempel en de geschiedenis der menscheid binnentreedt met het lied: „Mijn ziel maakt groot den Heere!”

Ik kan mij haar voorstellen, haar alledaagsche plichten vervullend met een lied in haar hart, terwijl zij het kindje Jezus in slaap wiegt.

Dat doet ons denken aan de opwekkende kracht van het zingen thuis. Wel, dingen die ons tegenloopen, zien er heel anders uit, wanneer wij er over kunnen zingen en God prijzen. Welk lied zingt gij, Moeder?

De kinderen luisteren er naar. Sommigen van U, ik weet het, strijden zoo moedig om den opgewekten toon te bereiken temidden van vermoeiende en verwarrende omstandigheden, maar U wilt er wel aan denken, nietwaar, dat echte muziek alleen daar haar oorsprong vindt, waar Maria haar lied vond.

Hoe staat het nu met Maria's schatkamer?

„Maria bewaarde al deze dingen in

een Legerzaal. Een kleine werd teruggegeven aan God; de gedachte aan een toekomstige opeischung gaf, zelfs op dat oogenblik, het Moederhart een schok. De jaren rolden voorbij en de kleine, opgegroeid tot een jonge vrouw, bood zichzelf, na een duidelijke roepstem te hebben vernomen, voor het zendingswerk aan. De Vader was gewillig, maar de Moeder kon er zichzelf niet toe brengen „ja” te zeggen. „Maar, Moeder”, zei het meisje, „U zelf gaf mij aan God!”

Iedere Moeder, die dit heeft onderzocht, zal iets begrijpen, van hetgeen dat hernieuwde offer bij deze Legermoeder inhield.

Zelfs Maria zou, als zoovelen van ons, gedacht hebben, dat haar Kind slechts haarzelf toebehoorde; maar hierin ligt de gedachte, die het leven van iedere waarachtige Legermoeder verheerlijkt:

Onze kleinen behooren God toe om in deze wereld te dienen.

Mogen wij er toe geleid worden ze aan Hem af te staan.

Higgins. — God zegene hen!

DEEN KOMMANDANT

Vertrek naar Londen op 25 Juli 1934.

de Raad roept mij naar het Internationaal sal uitbrengen voor de verkiezing kent dat ik, op zijn kortst berekend, zal zijn van dit Territorie, wat mij belangrijke plannen in uitvoering zijn.

aller medewerking te mogen rekenen ordelijkheid voor den gang van zaken den Chef-Secretaris zal worden gelegd; bijstaan. Mevrouw de Groot zal te stellen van het voornaamste gebeuren

de drie jaren, die ik met U in deze getroffen door de eenheid, den geest telde het ideaal onzer Organisatie na ft om te dienen ben ik er zeker van al toenemen. Maar wij moeten Hem

un, die U mij geschonken hebt sinds et bestuur van den Leger-arbeid hier t welk nuttig en gezegend werk God d ook in de toekomst onzen arbeid, al willen zegenen: dat Hij ons zal en.

n Nederlandsch-Indië de revue laten en gestadigen vooruitgang. In Middenrouw hun arbeid onder de Toradja's in een behoefte. Op Java zijn alle er verschillende Tehuizen voor Crisisgangshuis te Bandoeng staat als een d voor hen die hulp noodig hebben. n en in de vier ziekenhuizen wordt t groote aantal Javanen, dat te Kreng-er Heilssoldaat blijde. In Semarang nstzaal en kwartier gebouwd. Dit ew te openen Chineesch Korps. egebred, dat ik hoop vanuit Europa n krijgen om alle posten te kunnen

n woord van oprechten dank voor de ring en de Indische samenleving ons het ons mogelijk is ons werk voort

llen zegenen.

teds de Uwe in Zijn dienst,
J. W. DE GROOT,
KOMMANDANT.

Brigadier Lebbink, de Financieel-Secretaris, memoreerde de uitbreiding der verschillende takken van arbeid o.m. het oprichten van een zevental tehuizen voor crisisslachtoffers, tijdens het leiderschap van den Kommandant.

Brigadier Beckley schetste het Leger als één groot gezin, waarvan de vader, in dit geval de Kommandant, op het bunt staat te vertrekken. Wij zullen hem teeds in ons gebed gedenken. De liefde Gods, wijder dan de oceaan, dieper dan de zee en hooger dan de hemelen,

(Zie verv. Pag. 6 Kol. 4)

BRIGADIER LEBBINK HOUDT SAMENKOMSTEN TE SEMARANG

Op Zondag, 17 Juni hadden we het voorrecht Brigadier Lebbink in ons midden te hebben. De eerste samenkomst was op Zondagmorgen in het Europeesche korps, waar voor deze gelegenheid een aardig groepje bijeenvergaderd was.

Gods Geest was reeds kennelijk in ons midden bij het aanheffen van het eerste lied:

Laat toch, o Vader, Uw Heiligen Geest
Komen met kracht!

Gods woord voerde ons nog eens weer op die verheven baan, die voor Zijn kinderen bedoeld is, in Jesaja 24. Enkele getuigenissen en een duet volgden. We keerden huiswaarts met de overtuiging hoogerop gevoerd te zijn.

's Avonds hadden we den Brigadier met ons in het Ooglijdershospitaal.

Oude banden werden opnieuw aangeknoopt met de bedienden, waarvan de meesten heilsoldaat, die al dien tijd trouw waren gebleven. Verschillende getuigenissen, afgewisseld door koren, riepen de oude tijden wakker. Weliswaar kwam niemand in het openbaar uit, maar we zijn er zeker van, dat deze samenkomst nog lang in het geheugen van de makers van het Ooglijdershospitaal zal blijven.

Woensdagavond trokken we op ten strijde naar korps Sajangan.

Weer een geheel andere aanblik. Toen we daar aankwamen was het zaaltje reeds tjokvol en velen stonden het verdere van den avond buiten te luisteren.

Met vuur werd gezongen en gesproken; verscheidene Officiëren en makkers kregen gelegenheid tot een woord van getuigenis en zang. Het muziekkorps van Boegangan verleende zijn gewaardeerde hulp.

Bij de uitnodiging kwamen zielen naar voren om Jezus voor het eerst of bij vernieuwing te zoeken.

Halleluja, Hij is Dezelfde steeds, de liefdevolle Heiland.

J. Th. C.

OVERPEINZINGEN AANGAANDE MOEDERSDAG.

Door Mevrouw Generaal Higgins.

Wanneer ik in het Leger rondblik en denk:

aan al de muzikanten, die nooit te laat zijn voor de openluchtmeeting,

aan al de meisjes, die zich haasten naar haar plaatsen in het korps,

aan al de mannen, die blij en gezond en vrij zijn voor hun zware werk in het Leger,

aan al de kinderen, die helder en knap naar de Zondagssamenkomsten worden gezonden,

aan 't „jonge volkje”, dat geleerd en geoefend wordt aan den Zondag te denken als aan Gods dag en door de moeders gebracht wordt om te aanbidden,

aan al de wonderen van verlossing, waarin de gebeden van moeders zoo'n groote plaats innemen,

dan ben ik geneigd, daaruit op te maken, dat Moedersdag een van de meest betekenisvolle gelegenheden van 't jaar is.

Voor mij beteekent deze dag een onmetelijke kracht, achter hetgeen beschouwd wordt als de Legerkrachten:

de kracht van het gebed, van zelfopoffering, van 't voorbeeld, van nederigheid, van 't, zich zelf wegcijferend, volgen van Christus,

een voortstuwende kracht voor het Koninkrijk der Hemelen, zonder welke wij inderdaad arm zouden zijn.

Vergeet
Moeder
niet op
Moedersdag
19 Augustus

DE KOMMANDANT OP REIS.

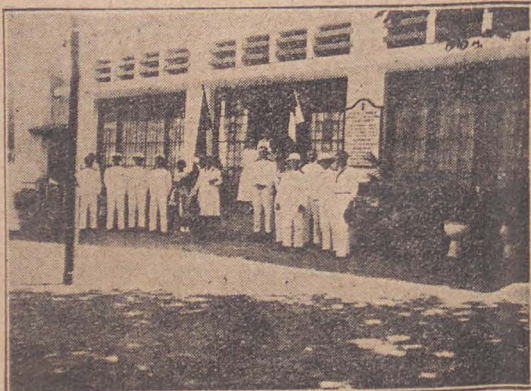
Drie drukke dagen in 't kort beschreven.

Vertrok om 7 uur 's morgens van Bandoeng, ontmoette Officiëren te Semarang, arriveerde om half 12 te Soerabaia, werd verwelkomd door Officiëren. Bezocht de inrichtingen, begroette den daar pas aangestelden Dokter voor het Ziekenhuis, Dr. Vitalis en ook de Directrice, Majoor Veerenhuis en andere Officiëren. Leidde een bijzondere samenkomst, waarin 17 Kadetten tegenwoordig waren, die aangesteld zijn voor Celebes.

Goedvolle getuigenissen en inspiratie. Kommandant gaf kort overzicht van den arbeid van het Leger des Heils.

Interviews met den Voorzitter van het Plaatselijk Steun Comité, met dokter en anderen. Besprekingen met Officiëren.

Vertrok volgenden morgen naar Semarang, bezocht inrichtingen aldaar, bezichtigde nieuwe bijeenkomstzaal, bracht daarna bezoek aan Oengaran, Magelang, Djocja. Te Djocja film-avond, Resident sprak inleidend woord, waarna film van Pelantengan werd vertoond. Vertrok volgenden dag naar het vliegveld, vloog naar Batavia, sprak met Hoofden der verschillende Departementen en met Officiëren. Keerde denzelfden middag naar Bandoeng terug. In dien korten tijd in aanraking gekomen met Officiëren in vele centra — bemoediging, raad en advies gegeven. Wij gaan steeds voort!

De nieuwe zaal, Soerabaja I.

DE SAMENKOMST GELEID DOOR DEN KOMMANDANT.

4 Juli mocht Soerabaia het uitgestelde bezoek van Kommandant de Groot ontvangen.

Het was maar één dagje, doch werd het zeer op prijs gesteld, dat wij onze Leider vóór zijn vertrek naar Europa nog even de hand mochten drukken.

Vele zaken vroegen de aandacht; daarnevens zou een zeer bijzondere samenkomst worden gehouden in de Loge.

Als wij nu schrijven van een „zeer bijzondere” dan is dit niet de gewone

KADETTEN IN DEN STRIJD.

't Was Dinsdagavond, toen wij, kadetten, een kring vormden op het Pendawaplein.

„Waarvoor?” zult gij vragen.

„Wel, we hielden daar onze openluchtmeeting, want het Leger des Heils gaat strijdende voort, dag en nacht, om hen te zoeken, die ver van God zijn afgedwaald.”

Van alle kanten kwamen de menschen toelopen en in een minimum van tijd stond er een groote schare rondom ons.

Wij zongen het welbekende lied: „Jezus, Uw naam zij d'hoogste eer.” Enkele kadetten gaven hun getuigenis en na een duet en solo werd uit den Bijbel behandeld: de tien melaatschen, die tot Jezus kwamen om genezen te worden, waarna slechts één terugkeerde en aan Zijn voeten knielde om Hem zijn dankbaarheid te toonen.

Vol aandacht werd er geluisterd naar het woord Gods. Duidelijk stond op de gezichten te lezen, dat een ernstig verlangen ontwaakt was tot Hem te gaan, Die alle smarten en wonden kan heelen.

Hoe gevoelden wij de tegenwoordigheid van Gods geest.

De uitnodiging vond plaats. Lang duurde het, voordat een ziel naar voren kwam om zich in het openbaar aan God te geven.

Halleluja, één ziel voor Hem gewonnen, geeft vreugde in het hart der heilssoldaten, maar ook, volgens Gods woord, vreugde in de hemelen. De pas bekeerde was een meisje. Ze verhaalde Kapiteine Brouwer, toen zij den Zondag daarop in de samenkomst kwam, hoe zij de nabijheid des Heeren gevoelde.

„Terwijl ik daar stond,” zoo vertelde ze, „en gij tot mij spraakt, hoorde ik de kadetten zingen, als waren het stemmen van ver af. Toen moest ik mij overgeven aan Christus. Nu ben ik o, zoo gelukkig.”

Is het geen aansporing voor ons allen om maar vol geloof en vertrouwen door te gaan? Zullen we moedeloos worden, indien we, na vele jaren gearbeid te hebben, geen vruchten op ons werk zien? Neen, duizendmaal neen!

term, want het uitzenden van een 17-tal jonge Officiëren, zóó uit de Kweekschool naar verschillende deelen van Celebes, is voor Soerabaia niet alle-daagsch.

Terugziende op deze samenkomst kunnen wij gerust zeggen, dat het er een was, zooals wij maar zelden meemaken. De bezielende tegenwoordigheid der jonge Officiëren, hun lied en getuigenis, waarover nog velen na de samenkomst spraken, de aanwezigheid der Malangsche Zangbrigade, gevormd uit jonge bekeerlingen, het overtuigende woord van onzen zoo gewaardeerden Kolonel Brouwer, dit alles onder leiding van den Kommandant, ging alle beschrijving te boven.

De zegen was in evenredigheid met den regen, want dienzelfden nacht hadden wij den grootsten regenval sinds vele jaren.

Den volgenden morgen vertrok onze Leider, uitgeleid door een groepje getrouwen en dienzelfden middag ging de K.P.M.-boot met haar kostbaren last naar Celebes.

God zegene den Kommandant!
God zegene de jonge Officiëren!
God zegene ons allen tot meerdere nuttigheid in Zijn Koninkrijk!

U.

Zijn wij niet door Christus geroepen om ons deel te doen? Laat ons voorwaarts gaan tot redding van velen. God zal ons helpen en onzen arbeid zegenen.

L. C.

Kadetten op huisbezoek.

GEZINSBOND SOERABAIA I.

Onze gezinsbond mag zich verheugen in een gestadigen vooruitgang. Vele rijke zegeningen zijn ons deel en verschillende nieuwe leden werden gewonnen.

't Beste van alles echter is, dat we ervaren, welk een zegen er door verspreid wordt en we er in het korps de vruchten van plukken. Zondag 11 kwam een zuster, die sinds kort den gezinsbond bezoekt, tot bekering.

Er is flink gewerkt om een steentje bij te dragen voor het Z. V. doelwit. Daartoe werd een openbare gezinsbondsamenkomst belegd, op Zaterdag, 16 Juni, geleid door onze secretaresse, Mevrouw Majoor Hermes. Onze zaal was geheel gevuld met belangstellenden. Dan eens werd hartelijk gelachen, b.v., onder het luisteren naar „Mevrouw Jansen en haar vriendinnen,” dan weer was er ernst en ontroering onder het aanhooren van enkele recitaties, pianospel en zang.

We kunnen terugzien op een geslaagden avond, waarop bovendien een mooi bedrag werd bijeengebracht voor de Zelfverloochningsaanvraag.

P.

MAJoor H. LOOIS LEIDT DE OFFICIEELE OPENING DER NIEUWE ZAAL, SOERABAIA I.

Reeds geruimen tijd bestond in 't korps Soerabaia I een plan tot verkrijging van een nieuwe zaal. Kapitein Muskee is hier op uitstekende wijze in geslaagd. Hij wist beslag te leggen op een aardig, ruim perceel, gelegen aan de Djoharlaan.

Kommandant de Groot, die voor de openingsplechtigheid zou overkomen, was verhinderd en werd vervangen door Majoor Loois. Deze, die ook de Zondagssamenkomsten zou leiden, was vergezeld van een twintigtal kadetten, waarvan 17 bestemd voor Midden-Celebes.

Een week voor de verhuizing werd in een bidstond afscheid genomen van de plaats, waar, gedurende een achttal jaren, zooveel zegeningen ontvangen werden en zoovele zielen tot bekeering kwamen.

Hoewel de inwijding om zeven uur zou aanvangen, was reeds een uur tevoren een aantal vrienden en makkers tegenwoordig.

Na een korten straatzang en bidstond kwam 't plechtige oogenblik, waarop Majoor Loois de deur ontsloot met de woorden: „In Naam van Jezus Christus open ik deze zaal.”

Meer dan 150 menschen waren tegenwoordig, zoodat enkelen zich met een staanplaats tevreden moesten stellen.

De woorden van het zangkoor, die van Majoor Loois, ja al wat gedaan werd, getuigde van dank aan God voor Zijn goedheid aan ons bewezen in de afgelopen jaren.

Waar de Heer met ons mede is gegaan, hebben wij de zekerheid, dat ook op deze nieuwe zaal Zijn zegen zal rusten.

F. J. Watt.

vervolg van pag. 4 en 5.

zal ook onzen Kommandant gedurende zijn afwezigheid omringen.

Tegen het einde der samenkomst nam de Kommandant zelf het woord. 't Speet hem weg te moeten gaan, doch hogere belangen riepen hem naar Londen.

Lt.-Kolonel Ridsdel, de Chef-Secretaris, droeg in zijn afwezigheid de verantwoordelijkheid. Voor het werk van de Officiëren kon iedereen eerbied hebben. Konden we niet trotsch zijn op Lt.-Kolonel Dokter Wille, die meer dan tien duizend oogoperaties verrichtte en een man als Lt.-Kolonel Brouwer, die veertig jaren geleden zijn land verliet om het werk op Java te openen.

Alles om ons wankelt en stort ineem, doch het Leger des Heils staat als een rots in de branding en zal blijven staan zoolang trouw wordt gebleven aan zijn beginselen.

Kommandant de Groot wees er op, dat het streven van het Heilsleger was, God te eeren en den naaste te dienen, daarbij gaande in de voetsporen van Jezus.

Spreker dankte Burgemeester Weselink voor zijn hartelijke woorden en gaf in vogelvlucht een overzicht van de veel omvattende taak van het Leger des Heils in Nederlandsch-Indië, daarbij een beroep doende op aller steun en sympathie.

Na het zingen van het lied, „Vat Heiland bei mijn handen”, sloot Kommandant de Groot deze mooie bijeenkomst met gebed.

De Kommandant wist, dat hij tijdens zijn afwezigheid rekenen kon op al zijn Officiëren.

**OFFICIEELE
MEDEDEELINGEN.**

Bevorderingen:

Tot Majoor:

Adjutant A. J. Loois
Adjutant P. Rollfs.

Van Kadet tot Kadet-Luitenant:

M. Balisoki	J. Obe Lafoe
E. Baweas	A. Palenewen
E. Boe	H. Palit
Bhe Kee Kwan	E. Pangalila
L. Coutrier	N. E. Pasariboe
K. Frantzen	B. Poa
A. Hariawang	L. Rangikinta
E. Hattalaibessy	J. Sarman
A. Hoetadjoeloe	Setijana
O. S. Joseph	Th. Sihana
B. Kasoemba	S. Sintaoe
E. Kéréh	Soehoed
J. B. Lapi	Soenarto
J. Lingahira	E. Sumampow
S. Mijahira	G. Sumilat
R. Misatia	M. Tawaang
K. Noendiahi	J. van der Zouw
F. Ngahoe	

Aanstellingen:

Brigadier F. Palstra. Reclaseeringsarbeid, tevens toezicht op de Militaire Tehuizen.
Majoor F. Hiorth. Secr. Mannen Maatsch. Werk, tevens Beheerder Werk Centrale.
Majoor H. Loois. J. L. Werk (tijd.) tevens B. O. Militair Tehuis, Bandoeng.

Majoor E. Brandt * naar Semaroen, Leprozerie.
Majoor G. O. Cornelius naar Semarang I.
Majoor A. J. Loois * naar Soerabaja I.
Majoor P. Rollfs naar Bandoeng I.
Adjutant I. Anderson naar Soerabaja, Kliniek.
Adjutant V. Midtbö * naar Koendoer, Leprozerie.
Adjutant G. Motte * naar Cheribon.
Adjutant G. Steen * naar Bandoeng, Werkcentrale.

Kapitein D. Boschma naar Bandoeng I.
Kapitein R. Geus naar Medan, Kolektant.
Kapitein A. Hoetabarot naar Makassar.
Kapitein S. Lohne naar Soerabaja, Kliniek.
Kapitein H. Kuneken naar Toeren, Ziekenhuis.
Kapitein E. Knöppli naar Semarang I.
Kapitein T. Luitjes naar Bandoeng, Werkcentrale.
Kapitein W. B. Muskee * naar Batavia, Mil. Tehuis.
Kapitein A. Weers naar Bandoeng, Werkcentrale (tijd.).

Luitenant B. Berani naar Kapiro.
Luitenant Madjoehoeke naar Wawogaga.
Luitenant J. Rigo naar Balani.
Luitenant B. Saito * naar Banassoe.
Luitenant A. Tanontina naar Lindoe.
Luitenant P. Teloembanoea naar Bandoeng, Werkcentrale (tijd.).

Kdt. Luitenant M. Balisoki naar Balani.
Kdt. Luitenant E. Baweas * naar Peana.
Kdt. Luitenant E. Boe naar Gimpoe.
Kdt. Luitenant Bhe Kee Kwan naar Soerabaja III.
Kdt. Luitenant L. Coutrier naar Kalawara D. H. K.
Kdt. Luitenant K. Frantzen naar Batavia, Meisjeshuis.

Kdt. Luitenant A. Hariawang naar Koelawi.
Kdt. Luitenant E. Hattalaibessy naar Semarang, Ooglijders-Hosp.
Kdt. Luitenant A. Hoetadjoeloe naar Rembang.
Kdt. Luitenant O. S. Joseph naar Soerabaja, Kliniek.
Kdt. Luitenant B. Kasoemba naar Wawogaga.
Kdt. Luitenant E. Kéréh naar Semarang, Boegangan.

Kdt. Luitenant J. B. Lapi naar Rouwiga.
Kdt. Luitenant J. Lingahira naar Bora.
Kdt. Luitenant S. Mijahira naar Bandoeng II.

Kdt. Luitenant R. Misatia naar Koelawi.
Kdt. Luitenant Moendiahi naar Paloe.
Kdt. Luitenant F. Ngahoe naar Ngawi.
Kdt. Luitenant J. Obe Lafoe naar Batavia, Mil. Tehuis.
Kdt. Luitenant A. Palenewen naar Manado.
Kdt. Luitenant H. Palit naar Padende.
Kdt. Luitenant E. Pangalila naar Bandoeng, Jongenshuis.
Kdt. Luitenant N. E. Pasariboe naar Semarang, Huize Elim.

(Zie verv. Kol. 4.)

**AAANTEKENINGEN
VAN DEN CHEF-SECRETARIS.**

Lt.-Kolonel D. S. Ridsdel.

„De Engel des Heeren legt Zich rondom degenen, die Hem vreezen, en rukt hen uit.”
Psalm 34: 8

Onze Leider.

Z. E. de Gouverneur-Generaal ontving den Kommandant in audientie op het Landhuis „Tjipanas”. Ook Mevrouw de Jonge wenschte den Kommandant te spreken. Dit onderhoud droeg temeer een belangrijk karakter, daar de Kommandant tijdens zijn bezoek aan Nederland door H. M. de Koningin in audientie zal worden ontvangen en ook ontboden is door den Minister President Dr. H. Colijn.

In verband met zijn op handen zijnde vertrek naar Europa heeft de Kommandant verschillende inrichtingen bezocht en in een aantal Korpsen samenkomsten geleid. Er kon worden geconstateerd, dat het werk goed vooruit gaat.

Wanneer deze aantekeningen in handen komen van onze lezers zal de Kommandant zich reeds aan boord van de „Marnix” bevinden, waarmee hij naar Europa zal reizen ter verkiezing van een nieuwen Generaal. We wenschen hem een veiligen en aangenaamen overtocht en zeer zeker zullen alle lezers zich met dezen wensch willen vereenigen.

Moge God Zijn zegen schenken op de vergadering van den Hoogen Raad!

Mevrouw Kommandant de Groot.

We begrijpen, dat Mevrouw de Groot gaarne met den Kommandant zou zijn meegegaan, doch zij blijft bij ons en zal ons helpen en aanmoedigen tijdens de afwezigheid van den Kommandant. De jonge menschen in Soerabaja zullen met genoegen vernemen, dat de Jongelieden-dag aldaar door haar geleid zal worden. Ook andere posten zullen door haar bezocht worden.

Jongelieden-Dag.

Er is besloten, dat ook dit jaar een dag gewijd zal worden aan bijzondere samenkomsten voor jonge menschen. Velen hebben heerlijke herinneringen behouden aan de samenkomsten van verleden jaar. Laat ons bidden voor deze meetings! Op deze pagina kol. 4 kan men een lijst vinden van de plaatsen, waar deze dag wordt gehouden en de Officieren, die aangesteld zijn voor het leiden van deze diensten.

Welkom terug!

We ontvingen bericht van Internationaal Hoofdkwartier, dat Kapiteine Scot de reis naar Indië heeft aanvaard en onze gelederen

DE LEIDERS VAN HET LEGER DES HEILS.

EDWARD J. HIGGINS GENERAAL.

De volgende Officieren zijn de Leden van den Hoogen Raad en zullen in de maand Augustus te Londen vergaderen om een nieuwen Generaal te verkiezen in de plaats van Generaal Higgins.

De volgorde der namen van deze Officieren is die van hun bevordering tot hun tegenwoordigen rang.

Henry W. Mapp, Chef van den Staf.
Evangeline Booth, Commander-in-Chief, Vereenigde Staten.
James Hay, Territoriaal Kommandant, Canada.
David C. Lamb, Hoofd Inlichtingen-bureau I. H. K.
Charles Jeffries, Kommandant v. h. Britsche Territorie.
Arthur Blowers, Internationaal Secretaris.
Karl Larsson, Territoriaal Kommandant, Noorwegen.
Johannes W. de Groot, Territoriaal Kommandant, Nederl.-Oost-Indië.
Samuel Hurren, Internationaal Kweekschoolleider, Londen.
Albin Peyron, Territoriaal Kommandant, Frankrijk.
John Cunningham, Territoriaal Kommandant, Nieuw-Zeeland.
Catherine Bramwell-Booth, Hoofd van het Vrouwelijk Maatschappelijk werk in Groot Brittanië.
J. Allister Smith, Gouverneur Land- en Industrieel Kolonie, Hadleigh, Engeland.

William Maxwell, Territoriaal Kommandant, Zuid-Australië.
Charles Rich, Territoriaal Kommandant, Zweden.
John McMillan, Territoriaal Kommandant, Vereenigde Staten (Oost).
William A. McIntyre, Territoriaal Kommandant, Ver. Staten (Midden).
Gunpei Yamamuro, Territoriaal Kommandant, Japan.
George J. Jolliffe, Hoofd Handelsdepartement, Londen.
William H. Howard, met verlof, laatstelijk Terr. Komm., Duitschland.
W. J. Barnard Turner, Territoriaal Kommandant, Zuid-Afrika.
William McKenzie, Territoriaal Kommandant, Oost-Australië.
Bouwe Vlas, Territoriaal Kommandant, Holland.
David Cuthbert, Directeur L. d. H. Levensverzekering Maatschappij.
Narayana Muthiah, Territoriaal Kommandant, Britsch-Indië (Noord).
Alfred G. Cunningham, Internationaal Secretaris, Europa en de Koloniën.
George Langdon, Hoofd van het Mannen Maatsch. Werk.
Edward J. Parker, Nationaal Secretaris, Vereenigde Staten.
Alexander M. Damon, Terr. Komm., Vereenigde Staten (Z.-Amerika).
George Troth, Hoofd van Financiën, I. H. K.

Luitenant-Kommandants:

Benjamin Oram, Terr. Kommdt., Vereenigde Staten (W.-Amerika).
Robert Henry, Territoriaal Kommandant, West-Indië en Midd.-Amerika.
Annie Trounce, Territoriaal Kommandante, Britsch-Indië (Zuid).
Julius Nielsen, Territoriaal Kommandant, Czechoslovakia.
Alfred J. Benwell, Territoriaal Kommandant, Noord-China.
Charles Baugh, Auditor-Generaal.
David Wickberg, Territoriaal Kommandant, Zwitserland.
Albert E. Powley, Internationaal Hoofd-Redacteur, Londen.
George Carpenter, Territoriaal Kommandant, Zuid-Amerika (Oost).
Joseph Barr, Territoriaal Kommandant, Korea.

Kolonels:

Mary Booth, Territoriaal Kommandant, Denemarken.
Theodoor Westergaard, Territoriaal Kommandant, Finland.
F. A. Mackenzie, Territoriaal Kommandant, Britsch-Indië (Oost).
Franz Stankuweit, Territoriaal Kommandant, Duitschland.
Alfred Barnett, Territoriaal Kommandant, Britsch-Indië (West).
Herbert B. Colledge, Territoriaal Kommandant, Madras en Telegu.
Thomas W. Wilson, Territoriaal Kommandant, Oost-Afrika.

zal komen versterken. Moge de Heer haar zegenen in haar nieuwe aanstelling.

Hartelijk gelukgewensch!

De Adjutants Sariman van het Ooglijders-hospitaal werden verblijd met de geboorte van een dochter en de Kapiteins Kandouw van Midden-Celebes en de Kapiteins Ende van Sumatra met die van een zoon. Moge de Heer hen vormen tot flinke strijders voor Hem!

Veranderingen.

Voor zijn vertrek heeft de Kommandant verschillende belangrijke beslissingen genomen en ingrijpende veranderingen hebben plaats gegrepen. We verwijzen onze lezers naar de Officieele Mededeelingen.

Moge God de betrokken makkers zegenen in hun nieuwe aanstelling.

Officieren met verlof.

De verloftijd is aangebroken. Veld- en Maatschappelijk Officieren zijn bezig hun jaarlijksch verlof te genieten en ook de Hoofdkwartier-Officieren hebben hun kantoorarbeid eenigen tijd laten rusten.

Allen, die teruggekeerd zijn, heeft de rust en verandering van omgeving goed gedaan.

Ook van onze Officieren, die met Europeesch verlof zijn, krijgen wij goede berichten; Majoor Koning, Stafkapitein en Mevrouw Pearce, Adjutant en Mevrouw Johannessen en de Adjutantes Both en Roemers.

We hopen, dat zij naar ziel en lichaam verkwikt allen weer op hun beurt in ons midden zullen terugkeeren.

Voor Adjutant en Mevrouw Tichelaar en Adjutante Hoffmann is eveneens de tijd aangebroken voor hun buitenlandsch verlof. Plaatsen zijn voor hen besproken op het m.s. „Sibajak”, dat 22 Augustus van Priok vertrekt. We wenschen hun een goede reis en behouden aankomst.

Kapitein Mathews.

Tot onze spijt moeten wij melden, dat de Kapitein de laatste weken met ziekte te kampen heeft gehad. Er is gelukkig eenige verbetering te constateeren. Mevrouw Kapitein Mathews heeft intusschen de Korpszaken behartigd. Wij wenschen den Kapitein spoedig algeheele beterschap toe.

Hartelijk gefeliciteerd.

Een aangename verrassing was het voor Majoor Rollfs toen de Kommandant hem, tijdens de Officierssamenkomst tot dien rang bevorderde. Hartelijk gefeliciteerd Majoor; ook Majoor A. J. Loois. God geve onze beide makkers veel vreugde in hun arbeid en doe hen nog vele zielen winnen voor Zijn koninkrijk.

KOMENDE GEBEURTENISSEN.

Mevrouw Kommandant de Groot:

Soerabaja, 12 Aug. J. L. Dag.
Batavia, 19 Aug. Moedersdag.
Bandoeng I, 26 Augustus.
Bandoeng II, 28 Aug. Gezinsbond.

De Chef-Secretaris en Mevrouw Ridsdel:

Semarang, 12 Aug. J. L. Dag.
Bandoeng II, 19 Aug. Moedersdag.

Mevrouw Lt.-Kolonel Ridsdel:

Malang, 5 en 6 Aug. (Gezinsbond):

Brigadier en Mevrouw Lebbink:

Bandoeng, 12 Aug. J. L. Dag.

Brigadier en Mevrouw Palstra:

Batavia, 12 Aug. J. L. Dag.

Majoor en Mevrouw Loois:

Magelang, 12 Aug. J. L. Dag.

(verv. kol. 1).

Kdt. Luitenant B. Poa naar Sibelaja.
Kdt. Luitenant L. Rangikinta naar Kantewoe.
Kdt. Luitenant J. Sarman naar Kalawara D. H. K.

Kdt. Luitenant Setijana naar Krengseng.
Kdt. Luitenant Th. Sihana naar Ambarawa.
Kdt. Luitenant S. Sintaoe naar Towoeloe.
Kdt. Luitenant Soehoed naar Pekalongan.
Kdt. Luitenant Soenarto naar Toeren, Ziekenhuis.

Kdt. Luitenant E. Sumampouw naar Cheribon.

Kdt. Luitenant G. Sumilat naar Manado.
Kdt. Luitenant M. Tawaang naar Wajoe.

Kdt. Luitenant J. van der Zouw naar Magelang.

Bandoeng, Augustus 1934.

J. W. DE GROOT,
Territoriaal Kommandant.

3e PADVINDERSKAMP VAN TROEP I, SEMARANG,

op Limbangan (Bedja) van 23 t/m 30 Juni.

Het is nu al voor de derde maal, dat de padvindere van Semarang I uit kampeeren zijn gegaan. De twee eerste keeren hadden wij onze tenten in de buurt van Oengaran opgeslagen, maar dit jaar was de keuze, dank zij de hulp en medewerking van Br. Rozeboom, op Limbangan gevallen. Br. Rozeboom had ons voor deze gelegenheid zijn buitenverblijf afgestaan, waarvoor wij hem ook door dezen hartelijk dank zeggen.

De dag van vertrek was op 23 Juni bepaald en om 3.30 n.m. bracht een gehuurde bus ons naar het uitverkoren oord.

Zingend ging het langs den weg. Aan beide kanten zagen wij djatibosschen, afgewisseld door rubber-, kapok- en koffietuinen.

Toen wij Limbangan naderden, was de lucht erg donker. Wij waren dan ook nauwelijks binnen of de bui barstte los; het bleef den geheelen avond door regenen.

Terwijl de andere jongens hun koffers gingen uitpakken, werd door drie jongens het eten klaargemaakt. Dezen keer hadden de koks niet veel te koken, slechts thee en rijst, daar door één der padvindere eten van huis was meegebracht, waar we het dien avond best mee konden doen. Nadat wij om 7 uur gegeten hadden, werden de slaappleatsen in orde gebracht, die ons door den leider waren aangewezen.

Daar de jongens moe waren, werd er besloten vroeg naar bed te gaan, zoodat wij, toen de leider ons een Bijbelgedeelte had voorgelezen, ons ter ruste begaven. Niet dadelijk sliepen de jongens in, want, zooals andere padvindere wel weten, is de eerste nacht van het kamp altijd onrustig, omdat men nog aan de plaats moet wennen.

Toch klonk 's morgens om zes uur de reveille en nadat om 7 uur ons het ontbijt goed gesmaakt had, werd om 8 uur wederom verzamelen geblazen, waarna, evenals elken Zondagmorgen de gewoonte is, de Bijbelklasse werd begonnen. Vervolgens werd een marsch door Limbangan gehouden, zoodat iedereen gauw genoeg wist, dat de Leger des Heils padvindere er waren om te kampeeren.

U begrijpt, dat het middagmaal, dat hierna volgde, gretig naar binnen werd gewerkt. Dien avond sloten wij den dag met een klein kampvuur voor onszelf.

Om zes uur 's morgens werden wij weer wakker gemaakt door het blazen van de reveille en na de gebruikelijke morgen-oefeningen en het ontbijt, dat ons allen goed smaakte, werden twee jongens naar de Passer gestuurd om inkoop te doen, waarna de rest zich met den leider naar de bergen begaf. Deze tocht was zeer interessant; o.a. werden er ook apen in het wild gezien.

Zoo werd elken dag met zwemmen, spoor-

Keukendienst.

zoeken, vlaggenroof, bergtochten, enz. doorgebracht. Donderdag kunnen wij nog in het bijzonder even aanstippen; deze dag was in een feestelijke stemming gehuld, omdat dien dag de Kapitein, die ook overgekomen was, zijn geboortedag vierde. Dienzelfden avond werd op het terrein van den Ass. Wedono een groot kampvuur gehouden. Vele ouders waren voor deze gelegenheid overgekomen, terwijl van de zijde der dessabewoners de belangstelling enorm groot was.

Om half acht werd het kampvuur geopend met zang en vlaghijsching. Nadat onze leider Luitenant Sterk, een openingswoord gesproken had, waarbij hij de ouders der jongens dankte voor de betoonde belangstelling en verslag had gegeven van de afgelopen dagen, nam de Kapitein het woord en installeerde twee recruten tot padvinder.

(Zie verv. Kol. 4).

MOEDERSDAG VIERING.

Toen Moeder er niet meer was.

„Ik heb je toch vooruit gezegd, dat ik niets met dat programma te maken wil hebben!” Ida's toon sloot alle argument uit en haar zwarte oogen flitsten onheilspellend.

„Maar, waarom dan toch Ida?” vroeg Betty, met een kleur van opwindendheid op haar wangen. „Jij kunt het beste het woord doen. Niemand anders kan zoo goed spreken en heeft zoo'n juiste manier van voorbrengen.”

„Wat mij betreft” en 't was duidelijk dat Ida haar best deed om kalm te blijven, „staat Moedersdag dit jaar in 't geheel niet op den kalender en het kan mij niets schelen er aan herinnerd te worden.”

„Maar iedereen zegt dat het programma verleden jaar zoo wonderbaar was en dat jij dat alles hebt klaar gespeeld!”

„Verleden jaar was alles heel anders. Toen.....” Ze beet op haar lippen en balde haar vuisten. „O, het was wreed om mijn moeder van mij weg te nemen!” barstte ze onstuimig los. „Ik kan niets doen voor Moedersdag. Ik kan 't niet!”

Betty staarde vol pijnlijke verbazing naar de zich terugtrekkende figuur. „Waarom heb je me niets gezegd?” vroeg ze aan Nelly.

„Wij hoopten allen, dat geloof en moed de overhand zouden hebben”, antwoordde ze. „Het is niets voor haar om bitter te worden, zelfs niet in groote smart.”

„Ze is zoo vreemd,” peinsde Betty, „het is toch jammer dat ze zoo voelt. Denk je niet dat ze nu nog veranderen zal?”

„Ida niet!” „Vanaf het begin heeft ze gezegd, waar het op stond. Er is geen kans.”

In de dagen die nu volgden werd Ida zich er meer en meer van bewust, dat Betty haar nauwkeurig gadesloeg, doch over het programma werd verder niet meer gesproken. Dat de plannen vorderden wist Ida, want de viering van Moedersdag was een jaarlijksche gewoonte geworden en het „Dienende Zevental” wilde de moeders niet teleurstellen, al had Ida zich teruggetrokken. Vroeger was ze er niet weinig trotsch op geweest dat zij en haar moeder den stoot daartoe hadden gegeven.

De samenkomst werd altijd bij hen thuis gehouden maar dit jaar wilde Ida er niet aan mee doen. Bij Nelly aan huis zou 't moeten gebeuren. De gedachte alleen, de andere meisjes met haar moeders te zien in deze bijzondere samenkomst, was te veel en zij had kortweg te kennen gegeven dat zij dit jaar de plannen zonder haar moesten maken. Ze wist nog niet precies, wat ze zelf zou doen, maar de bedoeling was te ontsnappen. Zij kon het niet uithouden, zij moest weg.

Vrijdagmorgen rinkelde de telefoon geweldig. Het was Betty en haar doorgaans zoo vroolijke stem klonk bezorgd. „Ida”, riep ze uit, „ik zit in moeilijkheden. Vader en Moeder moesten naar Dexter en natuurlijk namen zij den wagen. Ik was van plan de bloemen bij Mevrouw Bentley te halen, maar nu.....”

„Je kunt onzen wagen krijgen” bood Ida vlug aan.

„Dat is lief van je, maar ik kan het huis niet alleen laten tot vanmiddag. Moeder rekt op mij, weet je en de baby.....”

„Zou Zusje niet op hem kunnen letten?”

„Maar.....”

„Ik weet, dat ik heel wat van je vraag, maar Ida, zou jij die bloemen voor mij willen halen?”

„Ik.....” begon Ida en hield plotseling op. Iets als een snik kwam door de telefoon. Betty was zulk een geestdriftig werkster en ging er zoo geheel en al in op, dat het een schande zou zijn haar te weigeren. „Ja”, hoorde ze zichzelf beloven, „ik zal naar Mevrouw Bentley gaan voor je.”

„O, dank je!” Het was niet moeilijk zich Betty's waardeerende glimlach voor te stellen. „Je weet niet, hoe gelukkig je me maakt.”

In diep gepeins reed Ida de auto uit de garage en vertrok naar Mevrouw Bentley. Het vorige jaar had zij de versiering bijna geheel alleen gedaan en de meeste bloemen waren uit hun tuin gekomen. Maar verleden jaar was haar moeder er nog geweest. Toen had ze reden om feest te vieren.

Mevrouw Bentley was met de seringen bezig, toen Ida aankwam.

„Ik dacht wel, dat je hier spoedig zou zijn”, groette ze glimlachend „daarom was ik maar begonnen met ze klaar te leggen. Ik vind het erg lief van jullie meisjes om de moeders op deze wijze te hulden. Ik geloof zeker, dat je moeder van uit den hemel toekijkt, hoe het met dit feest zal gaan. Ze weet wel, dat ze op jou aan kan om haar plaats in te nemen om te zien of alles goed gaat.”

Ida kon moeilijk ademen. „Ik haal alleen maar de bloemen voor Betty. Ik, ik..... denk vanavond de stad uit te gaan.”

„Wel, dat is toch te erg,” ging Mevrouw Bentley voort, met haar schaar druk in de struiken bezig. „Er zijn er niet veel die dit alles zoo kunnen waardeeren als jij, en waar je moeder zooveel heeft gedaan voor de tot standkoming, dacht ik, dat het dit jaar voor jou wel van bijzondere betekenis zou zijn. Wat zullen er in den Hemel schoone Moedersdagen gevierd worden.”

Ida keerde zich vlug om, haar oogen stonden vol tranen. „Als ik een moeder had zou ik er haar vanavond heenbrengen”, vervolgde Mevrouw Bentley, toen ze een armvol zware trossen bloemen in de auto had gelegd. Het duurde geruimen tijd eer Ida kon antwoorden.

„Dank U wel, Mevrouw Bentley,” zei ze teeder. „Het is erg lief van U om ons elk jaar te helpen.”

„Het kleine broertje van Nelly heeft de mazelen”, klaagde Betty, toen Ida stil hield in de oprijlaan. „Wat moeten we nu doen? Nelly kan het huis niet uit en wij mogen natuurlijk niet naar haar toe. Maar Ida, wat moeten we nu doen, zonder jou en Nelly. We kunnen de zaak toch maar niet eenvoudig opgeven?”

„Ik geloof vast en zeker dat je Moeder van uit den Hemel toeziet hoe deze viering

Kinderen van het J. L. Korps te Djocja.

afloopt”. De woorden van Mevrouw Bentley kwamen weer even duidelijk tot haar als in den tuin. Sloeg haar Moeder haar gade? Indien dit werkelijk zoo was, hoe verdrietig zou ze nu dan wel zijn over de houding van haar dochter. Moeder hielp altijd. Indien zij er geweest was zou de viering thuis plaats hebben gehad. Moeder verborg haar gevoelens altijd, als het het geluk van anderen betrof en zij had Ida gevraagd haar plaats in te nemen.

Wat had ze er steeds een drukte van gemaakt!

Op wonderbare wijze viel plotseling de zware last, die haar wekenlang terneergedrukt had, van haar af.

„Willen we dit doen?” riep ze uit, „willen we het gezelschap weer naar ons huis laten komen? Anna zal mij graag willen helpen met het opruimen. Ik zal de bloemen mee naar huis nemen en jij moet de meisjes telefonisch inlichten omtrent de verandering die in de plannen gekomen is.”

„O, Ida!” Geheel opgelucht sloeg Betty haar beide armen om haar vriendin. „Ik heb altijd van je gehouden, maar nu aanbid ik je werkelijk!”

Anna, die bovenop den stoep zat, keek vragend op naar haar oudere zuster, toen zij thuis kwam en haar vanaf den oprit toewuifde. Het was lang geleden, dat Ida zoo vriendelijk keek.

„Wil je mij helpen met de voorbereiding voor een feestje?” klonk de verrassende vraag.

„Een feestje?” was de wedervraag. „Waar en wanneer?”

„Wel, hier!” Het was verbazend, zooals Anna op Moeder leek, dacht Ida. „Het broertje van Nelly heeft de mazelen en Moedersdag zou daar vanavond gevierd worden, maar dat gaat natuurlijk nu niet dus wij zullen het feestje hier houden, d.w.z. als je me helpen wilt.”

„O, Ida,” en zij sprong van vreugde op, „ik ben zoo blij. Je weet niet, hoe ik tegen het eind van deze week heb opgezien!”

„Ik denk, dat ik zelfzuchtig ben geweest door maar steeds aan moeder te denken”, biechte Ida op. „Maar ik ben van plan beter mijn best te doen, als je me helpen wilt. Moeder zou het niet gewild hebben, dat we ons overal aan onttrokken. Ook Vader moet dat gevoeld hebben. Wij zullen terwille van haar onze omgeving gelukkig maken, nietwaar?”

„Weet je”, riep Ida temidden der werkzaamheden uit, „ik denk er over Mevrouw Bentley uit te noodigen voor vanavond. Moeder zag zoo graag dat we iemand gelukkig en.....”

„Zij is geen moeder,” merkte Anna peinzend op, „maar.....”

„Natuurlijk, ze heeft zelf nooit kinderen gehad, maar denk er eens aan, hoe ze altijd voor de kleintjes van anderen gezorgd heeft.”

„Zij heeft meer voor de kinderen Smit gedaan dan hun eigen Moeder, dat is waar,” zei ze met een zwaai van de stoflap om aan haar woorden kracht bij te zetten.

„Ja, ze heeft altijd iedereen geholpen, waar ze maar kon. Het is nooit bij mij opgekomen, vóór ik vanmorgen met haar sprak, dat deze tijd van het jaar moeilijk voor haar kon zijn. Misschien, dat wij dit jaar bij Moedersdagviering ook degenen konden uitnoodigen die ofschoon zij geen eigen kinderen hebben, een hart vol van Moederliefde bezitten.”

„Prachtig! Denk je dat ik ook iemand behoor uit te noodigen?”

„Denk je aan iemand in het bijzonder?” „Ik dacht aan Nancy Bivens, die altijd voor Moeder naaide. Zij was toch altijd zoo vriendelijk en herinner je je nog, dat haar kinderen stierven, voordat ze er eenige vreugde van had.”

„Ja, dat is zoo. Zij moet ook komen.”

„Zoo, dat is klaar!” klonk het een half uur later. „Laten we nu, vóór we de bloemen in de vazen doen, even naar Mevrouw Bentley en Juffrouw Bivens gaan om haar uit te noodigen. Betty komt vanmiddag om de laatste hand aan het werk te leggen.”

„Nelly zei, dat ze bijna blij was dat Broertje de mazelen had, nadat ze had gehoord, dat het feest daardoor hier gehouden zou worden,” vertelde Betty lachend, toen ze met een nasleep van broertjes en zusjes aankwam.

„Zou je denken, dat de meisjes er bezwaar tegen zouden hebben, dat Anna en ik de dames Bentley en Bivens uitgenoodigd hebben?”

„Waarom?”

„Omdat ze niet echt moeders zijn natuurlijk, maar iets in hetgeen Mevrouw Bentley vanmorgen zei, bracht mij op de gedachte, dat het goed was, vrouwen, die als een moeder voor andermans kinderen hebben gezorgd, eveneens te inviteeren.”

Het huis zag er mooi uit. Mevrouw Bentley en Juffrouw Bivens, die het eerst kwamen, waren tot tranen toe bewogen over de eer haar aangedaan.

Tezamen met Anna ontving Ida de gasten vriendelijk en glimlachend aan de deur. Toen de moeders en dochters aanwezig waren, heette zij haar allen hartelijk welkom. „Deze viering is anders dan we gewoon zijn” begon ze haar toespraak met een lichte ontroering in haar stem, doch ik hoop, dat alle in de toekomst te houden feestjes meer hier op zullen gelijken. Wij hebben vol eerbied onze Moeders herdacht doch hebben steeds de vrouwen vergeten die in werkelijkheid geen moeder zijn, doch wel oprechte moederliefde bezitten. Indien wij er allen toe besloten om het vieren van Moedersdag te maken tot een tijd van eerbewijs aan het Moederschap in welken vorm dan ook, zou er in de wereld meer vreugde zijn dan tevoren.” De vrouw van den predikant knikte instemmend, toen het meisje ge-eindigd had en allen waren onder den indruk van haar toespraak.

„Het was het gezelligste feest dat we ooit hadden,” was het algemeene oordeel en de meisjes gingen gelukkig ter ruste.

Den volgenden morgen, zeide de predikant tot Ida:

„Mijn vrouw heeft van Uw toespraak verteld. De wijze, waarop ge deze viering geleid hebt in spijt van Uw eigen verdriet, is voor velen een weldaad geweest. Gij zult nooit weten hoever de invloed van die daad zal reiken.”

En terwijl Ida, met haar vader en de kinderen naar huis wandelde, dacht ze vol vreugde: „Ik hoop dat Moeder dit alles gezien heeft!”

(verv. van Kol. 1).

Na de installatie werd begonnen met het programma. Voordrachten, liederen, yellen, wisselden elkander af. De avond was te vlug voorbij. Een slotwoord werd nog gesproken door den vorigen leider, Kapitein Boschma; hij was blij te zien, dat de Troep thans zoo groot was geworden.

Het kampvuur werd gesloten met dankgebed, waarna de ouders de gelegenheid werd gegeven, ons kampeerhuis te bezichtigen.

Den volgenden dag is door de padvindere nog een tamelijk groote bergtocht ondernomen, waar we o. a. ook een groote apenkolonie ontdekten, allerlei vogels werden gezien, o.a. spechten en kaketo's. Ook zagen we badjings. De laatste avond van het kamp werd met gezellige spelen doorgebracht.

Toen we den volgenden morgen klaar stonden om te vertrekken, konden wij met genoegen terugzien op een zeer geslaagde kampweek en hiermede betuigen wij nogmaals onzen oprechten dank aan den Ass. Wedono, Br. Rozeboom en de ouders der jongens, die het mogelijk gemaakt hebben, dat de Padvindere van Semarang I een zeer gezellige week met elkander konden hebben.

Patrouilleleider A. D. Tuwankotta.